

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บันดาสาส์

พล, นิกร, กิมหงวน

ที่เด็ดสามเกลอ

ป.อินทรปาลิต

อาเสี้ยกิมหงวนของเราได้ซื้อตึก และที่ดินแห่งหนึ่งไว้ทางบางกะปิ ในราคา 560,000 บาท ซึ่งนับว่าถูกมาก เพราะมีเนื้อที่ดินเกือบ 2 ไร่ ตัวตึกขนาดกลางแบบทันสมัย เพิ่งสร้างได้ห้าหกปีเท่านั้นเอง

เจ้าของเดิมเป็นข้าราชการบำนาญคนหนึ่งมีราชทินนามเป็นคุณพระ และธิดาสาวของท่านเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของนวลลออ พระประกอบ ๆ ดำเนินการค้าพลาด ทำให้ท่านสิ้นเนื้อประดาตัวถึงกับขายบ้าน พาครอบครัวไปอยู่บ้านสวน มัลลิกาธิดาของพระประกอบ ๆ เป็นผู้อ่อนนวลลออให้รับซื้อบ้านและที่ดินที่กล่าวนี้ไว้ ตอนแรกเสี้ยหงวนไม่สู้จะเลื่อมใสอะไรนัก แต่เสี้ยอ่อนนวลเมียไม่ได้ก็ตกลงรับซื้อไว้ โดยไม่มีความหมาย

หลังจากโอนโฉนดที่ดินชำระเงินเรียบร้อย พระประกอบ ๆ ก็พาครอบครัวของท่านอพยพไปจากบ้านบางกะปิ

กิมหงวนดำริที่จะสร้างฮาร์เริ่มของเขาขึ้นที่นั่น แต่นวลลออยื่นคำขาดว่าขึ้นตั้งเป็นหัวแตก อาเสี้ยจึงไม่กล้า นวลลออเป็นเจ้าก็จัดการประกาศหนังสือพิมพ์ให้เช่าตึกหลังนั้น เพื่อเก็บค่าเช่าเป็นผลประโยชน์

ในอัตราค่าเช่าเดือนละ 2,000 บาท แป๊ะเจี๊ยะอีกหมื่นสอง มิสเตอร์แรงกินชาวอังกฤษได้ตกลงเช่าตึกหลังนั้นเป็นที่อยู่อาศัย โดยไม่ต้องทำสัญญาเช่า เพราะนวลลออไม่หวังที่จะทำนาบนหลังคนแบบเจ้าของบ้านเช่าโดยมากเอาเปรียบขูดเลือดเนื้อผู้เช่าด้วยประการทั้งปวง

มิสเตอร์แรงกิน พาครอบครัวมาอยู่ได้สัปดาห์เดียวก็มาบอกคืนบ้านหลังนั้น โดยให้เหตุผลว่ามันเจิบและเปล่าเปลี่ยวเกินไป ภรรยาของเขาไม่ชอบความว้าเหว เขาจะไปเช่าบ้านใหม่อยู่ทางถนนสาร

ต่อมาไม่ช้าไม่นานนายเฮงไถ้อาเสี้ยเจ้าของโรงเลื่อยได้มาขอเช่าตึกนั้นจากกิมหงวนเพื่อให้งานศกณาญาติทางฝ่ายภรรยาของเขาอาศัยอยู่ อาเสี้ยเห็นเป็นเพื่อนพ่อค้าด้วยกันก็ไม่เรียกเก็บแป๊ะเจี๊ยะ คงคิดค่าเช่าเดือนละ 2,600 บาทเท่านั้นเอง ครอบครัวทางฝ่ายภรรยาของนายเฮงไถ้อาศัยอยู่ได้ในราวสามสี่วัน นายเฮงไถ้อก็มาบอกคืนตึกหลังนั้น

“ไม่ไหวละโว้ยหงวน บ้านของลื้อฝืดหูบหายเลย”

เสียงหวนทำหน้าตื่น ๆ

“หา – ลือว่ายังไงนะ บ้านบางกะปินะระอะผีดู”

นายเฮงได้ทำท่าขนพองสยองเกล้า

“อ้อ แม่ยายกันลูกออกมาเหยี่ยวเจอมันขึ้นอยู่หน้าห้อง ท่านบอกว่าหวัมน โดเท่าคุม
น้ำใบย่อม ๆ”

อาเสียงยิ้มแห้ง ๆ

“ใครมันเอาคุ่มน้ำครอบบาลลือแม่ยายแกล่นละคระมั้ง เห็นเป็นคนแก่ก็สัพพอก
เล่นสนุก ๆ”

“ปู่โธ – ผีจริง ๆ ให้อายเออะวะ เมียกันก็โดนไปนอนค้างกับแม่ยายได้ครึ่งคืนต้อง
เผ่นกลับบ้าน พอย้ายไปวันแก่ก็เจอดีทีเดียวน หลอนสบตสาบานว่าไม่ใช่ตาดฟาด ขณะที่หลอนนั่ง
สวดมนต์บ่นเตียงก่อนจะนอน มีใบหน้าของปีศาจขนาดเท่ากระดิ่ง และมีแต่คอลอยเข้ามาใน
หน้าต่าง ลอยเลื่อนเข้ามาจนคิดมุ้งส่งเสียงคำรามในลำคอ แม่ศรีหวัดร้องจนสุดเสียง จนกระทั่งน้ำ
ชายของแม่ศรีตกใจตื่น คว่าป็นวังเจ้าไปดู แล้วคืนวันนั้นเองคุณน้ำก็โดนผีหลอก”

เสียงหวนกลืนน้ำลายเอือก

“มันทำยังไง”

“มันเปิดมุ้งเข้าไปหาคุณน้ำนะซี จับดินทั้งสองข้างหนีบจ๊กกะแระแล้วลากออกไป
จากห้องเหมือนกับลากรรถเจ๊ก คุณน้ำถึงกับช็อคต้องแก้ไขกันอยู่นาน เป็นอันว่าไม่มีใครนอนหลับ
นั่งจับกลุ่มรวมกันอยู่ในห้องหนึ่ง ไฟฟ้ามีก็ดวง ๆ เปิดสว่างหมด แล้วใครจะไปอยู่ได้วะ คุอะไร
อย่างนี้ มันเกินผีแล้ว”

“เอ – กันสงสัยเสียแล้วเฮงได้ คนมันทำเป็นผีหลอกกระมัง”

“คนที่ไหนเล่า บ้านของเราใครจะเข้ามาพลุกพล่าน แล้วผู้ชายในบ้านก็มีแต่คุณน้ำ
คนเดียวเท่านั้น”

เป็นอันว่าผู้เช่ารายที่สอง ซึ่งเป็นเพื่อนของกิมหวนต้องอพยพไปอยู่ที่อื่นอีก ดร.
ดิเรกให้ความเห็นว่ามันไม่ใช่ผีแน่นอน ต้องเป็นคนแถวนั้นที่แกล้งทำเป็นผี โดยมีจุดประสงค์
อะไรสักอย่างหนึ่ง นายแพทย์หนุ่มยืนยันว่า ผีไม่มีตัวตน และคนฉลาดย่อมคิดว่าผีเป็นเรื่อง
เหลวไหลเลอะเทอะไร้สาระ

นวลลอส่งเจ้าคง คนใช้เก่าแก่ของบ้าน “พัชรภรณ์” ไปเฝ้าบ้านนั้น และให้นำ
ประกาศไปปิดที่ประตูรั้วหน้าบ้านบอกให้เช่า

เจ้าคงเผ่นมากลางดึก เล่าให้ใครต่อใครฟังว่าให้เอาไปตัดหัวข้าวแกงก็ไม่ยอมไป
เฝ้าบ้านหลังนั้น เพราะเจ้าคงได้เผชิญกับปีศาจร้ายมีแต่ตัวหัวไม่มี เดินพ่นฟ่านอยู่บนตึกชั้นบน
ส่งเสียงร้องโหยหวนตลอดเวลา บางทีก็มีเสียงหัวเราะต่อกระซิก เสียงปลุกปล้ำกัน

ต่อมาไม่ช้า นายเล็กปากบานใจเหี่ยว นายห้างขายผ้าพาหุรัด ได้มาติดต่อเช่าบ้าน หลังนั้นจากกิมหงวน เพื่อให้เมียน้อยของเขาซึ่งเป็นคนไทยอาศัยอยู่ และเขาก็จะไป ๆ มาก ๆ กิมหงวนรู้จักนายเล็กดี เนื่องจากห้างศิวลิษฐ์พานิชของเขาอยู่ใกล้กับห้างปากบานใจเหี่ยว อาศัยจึงให้เช่าในอัตรา 2,000 บาทต่อเดือน

“เป๊ะเจี๊ยะเอาเท่าไรว่ามานะ”

กิมหงวนโบทมือ

“ไม่ต้อง ๆ เราเพื่อนกัน โว้ยเล็ก แกล่อยู่ไปเถอะ อยู่อีกกี่ปีก็ได้ กันขอค่าเช่าเพียงเดือนละ 2,000 บาทเท่านั้น นึกว่าเป็นค่าไม้จิ้มฟันของกัน”

นายเล็กปากบานใจเหี่ยว พาเมียน้อย และบริวารของเมียน้อยอีกหลายคน ไปอยู่ที่นั่น อยู่ได้สัปดาห์เดียว นายเล็กก็ตะลิตะลานมาหากิมหงวนที่บ้าน “พัชราภรณ์”

“เฮ้ อีนี่บ้านแกจั้นอยู่ไม่ได้แล้วนะ”

“ทำไมวะ มีนักเลงแถวนั้นรบกวบนระอะ กันจะได้ส่งนักเลงในเครื่องแบบพรรคพวกของกันไปปราบ”

“ไม่ใช่ นักเลงนะ อีนี่นักเลงยังสู้ไม่ได้ ฝิโวย รู้จักไหมผี ว่า – คุตตายท่าเลยนะ อีนี่กำลังนอนคุยกับเมีย มันโผล่เข้ามาในหน้าต่าง โอ – คอยีคยวเพื่อโยว โยว ยีคยวตั้งสามสี่หลานะ แลบลิ่นยาวเกือบสองฟุต โยว – จั้นขอคินบ้านแกจั้นอยู่อีนี่ตายนะ”

กิมหงวนพยายามชักใช้ไล่เลียง พ่อค้าแขกซึ่งเป็นเพื่อนของเขา นายเล็กยืนยันสวดสาบานว่าเขากับเมียของเขา ตลอดจนคนในบ้านถูกผีหลอกจริง ๆ ไม่ใช่ตาผาด หรืออุปาทาน เขาไม่อาจจะอยู่ที่นั่นได้ต่อไป

แล้วหนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวบ้านผีสิงหลังนั้นอย่างครึกโครม บางฉบับก็ลงรูปถ่ายและคำสัมภาษณ์ผู้เข้าที่ถูกผีหลอก ประชาชนแตกตื่นไปตามกัน เป็นอันว่าบ้านนั้นถูกทอดทิ้งให้เป็นบ้านร้าง พอตกค่ำประชาชนแถวบางกะปิก็เดินเตร่อยู่บริเวณรอบนอกของรั้วบ้าน บางคนก็เอาอิฐขว้างเข้าไปแล้วร้องผีหลอก ยั่วเย้ากระเซ้าผีทำให้พวกผีที่อยู่ในบ้านนั้นเพิ่มความดุร้าย ถึงกับหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงข่าวว่า ผีตัวหนึ่งในบ้านนั้น เดินควักไส้ควักพุงออกมาจากบ้าน ลูกเด็กเล็กแดงวิ่งหนีไปตามกัน

เจ้าพนักงานตำรวจได้มาติดต่อกับเสี่ยหงวน สงสัยว่าจะมีคนร้ายคณะหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านนั้น และขออนุญาตอาศัยค้นบ้าน กิมหงวนอนุญาตโดยดี คณะตำรวจ 5 คนควบรถจี๊ปไปที่บ้านในตอนกลางคืนวันหนึ่งบุกเข้าค้นทันที

แล้วหนังสือพิมพ์ก็ลงข่าวปีศาจแผลงฤทธิ์อย่างครึกโครม ร.ต.ท.ใหญ่ยิ่ง อัสวิน หนุ่มรูปหล่อถูกผีหลอกถึงกับเป็นลมสิ้นสติ พอมาถึงโรงพยาบาลก็พูดเพ้อเจ้อ แสดงความหวาดกลัวภูตผีปีศาจ หมอบอกว่าดีผีอมคแล้ว อัสวินหนุ่มถึงแก่กรรมในวันต่อมา ส่วนนายสิบ

ตำรวจคนหนึ่งจับใช้หัวโกร๋นเพราะถูกผีบีบคอ พลตำรวจอีก 3 คนที่ไปด้วยได้ใช้ปืนพก และบาเรียดำยิงผีหัวขาดหลายนัด แล้วก็พากันวิ่งหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วทุกมุมเมือง ประชาชนหลั่งไหลไปดูบ้านปีศาจหลังนั้นตลอดวัน แจ็กฝรั่งคอง แจ็กขายโรตีสายไหม แจ็กขายข้าวราดแกงกะหรี่ และข้าวหมูแดง แจ็กขายน้ำแข็งต่างถือโอกาสค้าขายกันอย่างสนุกสนาน สามล้อรถเมล์แน่นไปหมด ใคร ๆ ก็พากันไปดูผีทั้ง ๆ ที่ไม่เห็นผีเห็นแต่ตึกหลังนั้น

เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้น นักวิจารณ์ก็ต้องปรากฏอยู่ในที่นั้น โดยมากมักจะเป็นยายแก่ หรือผู้หญิงในวัยกลางคนที่สอดรู้สอดเห็นทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ไม่เห็น

“ดิฉันคิดว่า เป็นต้นกล้วยตานีทางหลังตึกนั้นแหละค่ะ” หญิงชราผู้หนึ่งเล่าให้ใครต่อใครฟัง “ก่อนที่คุณพระประกอบ ๆ ท่านจะย้ายไป ดิฉันเข้าไปรับใช้บ่อย ๆ กล้วยตานีต้นหนึ่งแตกปลีเป็นสองปลี มีหน้าซำปลีหนึ่งมีรูปลักษณะคล้ายกับหน้ายักษ์ค่ะ อ๊วย – พุดแล้วขนลุก ดิฉันกลับมาจากคู่มือเดินเข้าตรอกผ่านนี้ ก็ได้ยินเสียงกล่อมลูกโหยหวนวิเวกวังเวง คนในบ้านคุณพระ ไม่มีลูกอ่อนเลย แล้วก็คืนวันหนึ่งนะคะดิฉันสาบานได้ ทำบุญไว้ทำไรขอให้ เป็นของพวกคุณเถอะ ดิฉันออกมาซื้อข้าวต้มปลาให้หลานดิฉัน ดิฉันแลเห็นลูกกลม ๆ ขนาคมะพร้าวสี เรื่องรองเขี้ยวปลัดลอยขึ้นมาจากพื้นดินระหว่างคางกล้วยแล้วก็หายวับไป อ๊วย – ขนลุก”

หนังสือพิมพ์ลงรูปถ่ายยายแก่คนนั้น และคำสัมภาษณ์อันยืดยาว

ทุกมุมเมืองโหยขานกันถึงเรื่องผีบางกะปิ ช่องคุณน้ำคุณป้าแถวบางกะปิพลอยมีรายได้ดีขึ้น เพราะประชาชนคนคู่มือเมื่อไม่เห็นมีผีสักตัวก็เลยถือโอกาสแวะเยี่ยมเงินนั้นเงินนี้อย่างว่า บางคนโกหกเมียว่าไปคู่มือ แต่ที่แท้ไปเที่ยวหาความสุขสำราญตามที่ต่าง ๆ ในบริเวณบ้านปีศาจนั่นเอง

คุณหญิงวาดเชื่อมั่นว่า บ้านหลังนั้นต้องมีปีศาจรบกวนแน่นอน ท่านให้νωลลออกไปตามลัทธิคาถาคคุณพระประกอบ ๆ มาจากบ้านสวนแล้วชักใช้ไล่เรียงในเรื่องผี มัลลิกว่าหล่อนทราบข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์เหมือนกันว่าบ้านของหล่อนที่ขายให้เสี่ยหงวน กลายเป็นบ้านผีสิงขึ้นมาอย่างน่าประหลาด เมื่อหล่อนอยู่ที่นั่นเคยปรากฏแต่ผีกระสือเพียงสองสามครั้ง ส่วนผีที่คุกคามไล่ควักพุงแลปลิ้นปลิ้นตาไม่เคยปรากฏ

เมื่อคุณหญิงถามว่า มีคนตายหรือเปล่า มัลลิกว่าปู่ของหล่อนตายที่นั่นด้วยโรคชราเมื่อ 5 ปีที่แล้วมานี้ และเมื่อปีกลายนี้ พี่ชายร่วมสายโลหิตของหล่อนซึ่งเป็นนักศึกษาได้ยิงตัวตาย เพราะป่วยเป็นโรคเส้นประสาทเรื้อรัง

คราวนี้ คุณหญิงวาดปักใจเชื่อลงไปทีเดียวว่าโมรา พี่ชายของมัลลิกาคงเป็นปีศาจผีตายโหงสิงสู่อยู่ที่นั่น และเขาคงไม่พอใจที่จะให้ใครไปอยู่บ้านเขา

“พอหงวน เธอจะปล่อยไว้อย่างนี้ไม่ได้นะจะบอกให้ รื้อถวายเป็นเสียเถอะ”

เสี่ยหงวนทำหน้าเบ้

“รื้อยังไงล่ะครับ มันเป็นตึกไม่ใช่บ้านไม้ จีนรื้อก็กลายเป็นเศษอิฐไปเท่านั้น”

คุณหญิงวาดนั่งอึ้งไปสักครู่

“ถ้ายังงั้นก็ควรจัดเครื่องตั้งเวรหมูเห็ดเป็ดไก่บวงสรวงขอโทษขอโพยเสีย บอกเขาอย่าให้มารบกวนคนเข้าบ้านเรา เราจะได้เสียผลประโยชน์ ม่ายยังงั้นใครไปอยู่ก็ต้องเจอดี”

นิกรเห็นฟ้องด้วย

“จริงครับ คุณอา หากเครื่องเส้นสังเวทไปเส้นเหลือผีผมจะได้กิน ผมว่าวิธีนี้ดีแน่ ๆ” แล้วเขาก็หันมาพยักหน้ากับเสี่ยหงวน “เอาไก่ตัวอ้วน ๆ สัก 2 ตัว เป็ดย่าง 2 ตัว ทรายขาว 1 ขวด ไชคดาแซ่เย็นสัก 6 ขวด หัวหมูไม่เอาไวยักษ์ไม่ชอบ เอาแหนมและหมี่กรอบเนื้อสันสตัคผักก็แล้วกัน”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“เส้นผี หรือเส้นแกนนะ”

นิกรลืมหูลืมตาโพล่ง

“ก็เส้นผีนะซี”

“เส้นผีแกทำไมถึงเลือกเอาอายโน่นอายนี่ล่ะ”

“อ้าว เหลือจากผีกันจะได้กินยังไงเล่าเป็นข้าไปได้ พวกคุณไม่รู้เรื่อง”

ดร.ดิเรกอดรณทนไม่ได้ก็พุดขัดขึ้น

“มันเป็นจัน มันเป็นจันลึนดิดิเดียว ฮะ ฮะ คนไทยยังหุบ่าถือนโง่เงาเบาปัญญา เชื่อถือในสิ่งที่เป็นไปได้ ผี.....โอ.....จันเหลือเกิน มันเป็นเรื่องชวนหัวขนาดหนัก”

พล พัทธาภรณ์เห็นฟ้องด้วย

“กันเองก็ไม่เลื่อมใสในเรื่องนี้ ถ้ามีจริงมันคงเทียวหักคอคนที่เคยทำให้มันเจ็บช้ำน้ำใจเมื่อครั้งที่มันยังเป็นมนุษย์อยู่”

ดิเรกยิ้มเป็น

“ออไรน์ ออไรน์ ยูเป็นคนฉลาดยูจึงเข้าใจอย่างนี้”

คุณหญิงวาดค้อนควับ

“อ้อ นี่หมายความว่าอาเป็นคนโง่เงาเบาปัญญาละซี”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้ง ๆ

“คุณอาเชื่อหรือครับว่าบ้านนั้นมีผีจริง ๆ”

“ทำไมจะไม่เชื่อ ใครไปเช่าอยู่ก็ต้องเผ่นทุกคน หนังสือพิมพ์เขาก็ลงข่าวออกเกรียวกราว” แล้วท่านก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ “หรือเจ้าคุณเห็นเป็นยังไงคะในเรื่องนี้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“พุดไปก็ยากครับคุณหญิง ปัญหาเรื่องผีมีผีไม่มีมันต่างกว่าเรื่องหมูมีหมูไม่มีมาก ผมบอกตามตรงว่าผมเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดขึ้นบ้าง

“ความจริงเรื่องผีรายนี้มันไม่เกี่ยวกับแม่वादจนนิดเดียว ฉันเห็นว่าแม่वाद่วนวายจนกินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายวันแล้ว”

คุณหญิงชุกฉิว

“พุดประสานหัวล้านไม่มีความคิด ก็พ่อหงวนนะไม่ใช่หลานเราหรือหรือ ที่ดิฉันยุ่งก็เพราะเห็นว่าพ่อหงวนแกขาดผลประโยชน์จากบ้านนั้น ฝึมน้อยอย่างนี้ใครเขาจะเช่าอยู่”

ดร.ดิเรกผุดลุกขึ้นยืน เดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้องแสดงสีหน้าเคร่งเครียดตามธรรมเนียมของคนที่กำลังใช้สมองอย่างหนัก

“เรื่องนี้อย่ามาถกเถียงกันเลยครับ เรามาร่วมมือพิสูจน์ความจริงดีกว่า”

พลเห็นฟ้องด้วย

“ถูกแล้วหมอ ควรจะเป็นอย่างนี้ ก็นอคคิดไม่ได้ว่ามันเป็นคนแก่งทำเป็นผีมากกว่าที่จะเป็นผีจริง ๆ”

“ออไรน์ ออไรน์” แล้วนายแพทย์หนุ่มก็นั่งลงตามเดิม “กันมีเรื่องจะเล่าให้ฟังง่า....ท่านมหาราชจันทรกุมารเคยผจญกับผีมาแล้วถึงกับจับไขหัวโกธรินทีเดียว”

นิกรถามขึ้นเบา ๆ

“โกธรินอย่างคุณพ่อนี่นะหรือ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ ทำคายน แล้วหัวเราะยกมือชี้หน้าลูกเขยจอมทะเล้น

ของท่าน

“อย่าทะเล้ง เดียวจะโดนเตะ”

ดร.ดิเรกบรรยายเรื่องผีต่อไป

“ท่านมหาราชจันทรกุมารมีตำหนักร้างอยู่ตำหนักหนึ่ง ในวังของพระองค์นั่นเอง เป็นตำหนักว่างเปล่าไม่มีคนอยู่อาศัยเลย วันหนึ่งพระองค์ทรงสงสัยว่าได้ดูพระตำหนักนั้นอาจจะมีเพชรนิลจินดาซ่อนอยู่ พระองค์ได้ชวนมหาดเล็กคนสนิทคนหนึ่งลอบเข้าไปในตำหนักนั้นอย่างเงียบ”

คุณหญิงวาดทำหน้าตื่น

“เลยพบผี”

“ออไรน์ ถูกแล้วครับ พระองค์ถูกปีศาจหลอนหลอก มันเป็นปรตอสุรกายสูงกว่าคนธรรมดาตั้งสามสี่เท่า ผมงะหรงทำทางอดไซ ท่านมหาราชกับมหาดเล็กต่างโง่ฮ้าวออกมาจากตำหนักนั้น แล้วพระองค์ก็ล้มเจ็บหัวโกธรินเพราะความตกพระทัยจนเกินควร”

คุณหญิงวาดจู้ปากลั่น

“อู๋ตาย ผีเขกนี้ดูมากหลอกกระทั่งเจ้านายของตัวเองถ้าเป็นโดนเข้ายังงั้นน่ากลัวเสียวราดแน่ เจ้าประคุณเอ๊ย อย่าได้พบได้เห็นเลย”

พลก่่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเป็นทางการ

“แกว่าแจะพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ แจะท่อย่างไรวะหมอ”

ดร.ดิเรกอมยิ้ม

“คีนนี้กันจะส่งเจ้าแห้วไปนอนเฝ้าบ้านเจ้าหงวนที่บางกะปิ ถ้าผีมีจริงมันก็คงหักคออ้ายแห้วตายอย่างไม่มีปัญหา”

เจ้าแห้วซึ่งนั่งพับเพียบอยู่บนพรมปูพื้นสะคั่งเฮือกสุดตัว ทำท่าทางเหมือนเป็นจะเป็นลม

“รับประทานคุณหมอปุดิหม่ชิครับ รับประทานเมื่อกี้ผมไ้ยีนไม่ถนัด”

ดร.ดิเรกจ้องมองคูน้าเจ้าแห้ว

“ฉันจะส่งไปนอนเฝ้าบ้านนั้นในคีนวันนี้”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานให้ผีอีกหมื่นบาทผมก็ไมไป”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง อาเสี่ยวว่าเสี่ยวอหาย

“โธ่ – อ้ายหมอเอ๊ย แคน่าจะรู้ว่าอ้ายแห้วนะมันตาแหกขนาดหนัก พอ ๆ กับอัยกรนั่นแหละ”

นิกรยอมรับสารภาพ

“จริงโวย เรือผีกันรับรองว่ากันกลัวมากเพราะเราไม่มีทางที่จะสู้รบตบมือกับมันเอาป็นขิงมันมันก็ไม่ตาย ชกมันก็ไม่ถูก บรรือว่าสออย่าให้กันมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้เลย”

เจ้าคูนปัจจุบันิก ๆ หัวเราะก๊าก กล่าวถามลูกเขยของท่าน

“แเคยเห็นผีหรือวะ”

“เคยชิครับ ผีกระสือ, ผีปอบ, ผีตายโหง, ผีตายทั้งกลม ผมผจญกับมันมามากต่อมากแล้ว ทุกครั้งผมไ้ตื่นหมาโกยอ้าวอย่างไมคิดชีวิต”

ดร.ดิเรกกล่าวกับคณะพรรคของเขา

“ถ้าอย่างั้น คีนนี้พวกเราไปนอนที่บ้านนั้นเป็นยังงั ช่วยกันพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ให้ไ้”

“ตอนคึกมีการเลี้ยงอะไรบ้างไหม”

“มี – กันจะให้อ้ายแห้วหุงข้าวต้มเลี้ยง”

“เอา – ถ้ายังงั้นตกลง กันจะหาเครื่องปลอมแปลงเป็นผีเอาไปด้วย ถ้าผีที่นั่นมันหลอกเรา กันจะหลอกมันบ้าง” แล้วนิกรก็หันมาทางพ่อตาของเขา “คูนพ่อไปด้วยนะครับ”

เจ้าคูนปัจจุบันิก ๆ พยักหน้าหงิก ๆ

“ตกลง ไปกันห้าหกคนอย่างนี้ก็ไม่น่ากลัวอะไร”

คูนหญิงวาดมองคูน 4 สหายอย่างหวังไย

“อาไม่อยากจะพาเธอไปยุ่งกับผีเลย พลาดพลั้งถึงตายเชียวนะ เล่นกับใครไม่ เล่นเล่นกับผี คนที่ลองดีกับผีนะตายเสียนับไม่ถ้วนแล้ว”

ดร.ดิเรกว่า “ไม่เป็นไรครับ ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ ถ้าผีที่บ้านนั้นมีจริง ผมจะใช้วิชาวิทยาศาสตร์จับมันให้ได้ บางทีพรุ่งนี้เช้าผมจะจับมาให้คุณอาคุณสักตัว”

คุณหญิงโบกมือ

“อู๊ย – ไม่เอา อย่าเอามาจะอากาศ ลื้อ – ขนลุกชูไปหมดแล้ว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ลอบค้อนเมียรักของท่าน

“มีอย่างที่ไหนจับผีเอามาคุณเล่น ดิเรกมันพูดเล่นก็กลัวเสียแล้ว”

คุณหญิงวาดทำตาเขียว

“ก็ดิฉันกลัวนี่นะ พิลึกคนเขียว อย่าว่าแต่ผีเลยบางทีดิฉันยังกลัวเจ้าคุณ ขณะที่เจ้าคุณกำลังหลับสนิทอ้าปากหาวเห็นหัวล้านเจ้งเหม่ง”

4 สหายหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน เจ้าคุณปัจจนึก ฯ ชักฉิว

“คุณหญิงจะพูดอะไรละก็ถือนึกถึงผมบ้างนา ผมกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ นะมันหัวอกอันเดียวกัน”

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ขอประทานโทษเถอะคะ เจ้าคุณกับเจ้าคุณของดิฉันคนละสไตน์นี่คะ เหมือนกันเมื่อไหร่” แล้วท่านก็หันมายกคิ้วกับอาเสีย “หรือยังไงพ่อหงวน แกลองพิจารณาดูซิ”

เสียหงวนกลืนหัวเราะแทบแย้

“นั่นนะซีครับ คุณอาหญิงพูดถูกแล้ว ถ้ามองผาด ๆ ก็คล้ายกัน แต่ถ้ามองพิศต่างกับลิบ คุณอาปัจจนึก ฯ แบบทุ่งหมาหลง คุณอาประสิทธิ์ ฯ แบบดงซ่างซำม”

นิกรหัวเราะก๊าก มองดูกิมหงวนอย่างขบขัน

“อย่างคุณพ่อ เขาไม่เรียกทุ่งหมาหลงหรืออ้ายเวร เรียกส่งเดชเองชวยไม่ถูกเรื่อง เขาเรียกชะโดตีแปลง”

คุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย

“เออเข้าที่ไวยกร แกนี่มีความรู้ดีมาก หัวล้านนะเบ็ดเสร็จด้วยกันมีก็อย่าง แกลองบอกอาซิ”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วขม่น ยกนิ้วมือขึ้นนับ

“มี 7 อย่าง หรือ 7 จำพวกครับ ง่า – มีทุ่งหมาหลง, ดงซ่างซำม, แล้วก็ง่ามเทโพ, นี่ – อย่างพ่อตามนี่ เขาเรียกชะโดตีแปลง ตรงกลางหายหมด หาทำยาเส้นเดียวก็ไม่มี มีกะหรือมกะแหร้มอยู่ที่ท้ายทอยนิดหน่อย ง่า – ทุ่งหมาหลง, ดงซ่างซำม, ง่ามเทโพ, ชะโดตีแปลง, แร้งกระพือปีก, นิกขวานฟาด, แล้วก็ราชครึ่งคราแบบขุนซ่าง”

สองเจ้าคุณนั่งขบگرامกรอด ๆ ดร.ดิเรกจู้ปากจิกจิก พูดเสริมขึ้นอย่าง

หัวเสีย

“เฮ้ – เรากำลังคุยกันถึงเรื่องผี อ้ายกรเลือกเปิดอภิปรายเรื่องหัวล้านมันคนละเรื่อง
ไว้ย”

นิกรหัวเราะ

“ก็คุณอาท่านถามนี่หว่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โมโหจนตัวสั่น ท่านยกมือชี้หน้านิกร แล้วกล่าวว่า

“ระวังให้ดี ถ้าแกขึ้นทะเลตลอดศกเช่นนี้ ฉันจะจ้างคนยิงแก ยิงให้เหมือนกับ
หมากลางถนนที่เดียว ความจริงถึงแม้ฉันกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หัวล้าน เราก็ไม่เคยขึ้นไปนั่งบน
กบาลแกละย”

คุณหญิงวาดสะอื้น

“แห่ม เจ้าคุณพูดยังนี่คล้ายกับคำฉัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มออกมาได้ รีบยกมือไหว้คุณหญิงวาดทันที

“เปล่า เปล่าครับ ผมไม่ได้เจตนาว่าคุณหญิงเลย สำหรับคุณหญิงทำกับเป็นพี่สาว
หรือเพื่อนของผม ทำไมจะล้อผมไม่ได้ แต่อ้ายกรมั่นเด็กวานชื่นนี่ทะเล้งมาล้อผมไม่รู้จักเด็กรู้จัก
ผู้ใหญ่ อ้ายหงวนก็เหมือนกัน”

อาเสี่ยอมยิ้มแล้วโบกมือ

“ล้อไม้ตำน่าบ่อเซียงก้ง นิด ๆ หน่อย ๆ เล่ากุ้นั่งไม่ใช่ใครที่ไหน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“ทะเล้งนะมึง”

เสี่ยหงวนปล่อยก้าก แล้วหันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“ว่ายังไงหมอ คินนี้ไปจับผีกันแน่นะ ให้มันเห็นเท็จจริงกันทีเถอะวะ ถ้าหากว่า
บ้านของกันมีผีจริงก็น่ากลัวจะรื้อแน่ ถึงเป็นตึกก็เอากระดานพื้นถวายเป็นวัด ยังดีกว่าปล่อยทิ้งไว้เป็น
บ้านร้าง”

ต่อจากนั้น คณะพรรค 4 สหายก็ปรึกษาหารือกันในเรื่องจะพิสูจน์บ้านร้างในคืน
วันนี้

เวลาประมาณ 18.00 น.

“คาดิแล็ค” เก้งคั้นใหม่เอี่ยม ซึ่งเจ้าแห้วเป็นผู้ขับ ได้พา 4 สหายกับเจ้าคุณปัจ
จนิก ๆ แล่นมาตามถนนสายกรุงเทพ – สมุทรปราการอย่างรวดเร็ว ภายในรถมีเครื่องอุปกรณ์จับผี
หลายอย่าง ซึ่งนิกรจัดหาเตรียมพร้อมที่จะเล่นงานผีให้อยู่หมัดในคืนวันนี้

เมื่อรถเก้งคั้นนั้นแล่นมาหยุดหน้าบ้านหลังนั้น ประชาชนหญิงชายเกือบร้อยคน
ซึ่งยืนสังเกตการณ์อยู่ที่ถนนก็พากันมองมาที่รถคันนี้เป็นตาเดียว เจ้าแห้วเปิดประตูก้าวลงจากรถ

เดินไปที่ประตูรั้วหน้าบ้านนั้น จัดแจงไขกุญแจเปิดประตูออก ซึ่งเป็นประตูไม้บานเดียวแบบเดียว แต่มีประตูช่องเล็กอยู่ข้าง ๆ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เลื่อนตัวมานั่งประจำที่คนขับ เขยิบคัลท์ซ์เข้าเกียร์ นำ “คาดีลแล็ค” เก่งกลานเข้าไปในบ้าน เจ้าแห้วจัดแจงปิดประตูใหญ่หน้าบ้านทันที

คณะพรรค 4 สหายพากันลงจากรถ และเดินขึ้นไปบนดึก เจ้าแห้วไขกุญแจประตู หน้าบ้านออก เดินนำหน้าพาเจ้านายเข้าไป ทุกคนช่วยกันเปิดประตูหน้าต่างมันเป็นตึกร้างที่มีข้าวของอะไรเลย แต่พื้นห้องสะอาดหมดจด กระดานพื้นลงน้ำมันเทียนไข

นิกรกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องโถง แหงนหน้ามองไปข้างบนแล้วเขาก็ ตะโกนลั่น

“ผีโวย กูมาแล้วโวย”

พลกลินน้ำลายเอือก

“อะไรวะ อ้ายกร”

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้ง ๆ

“ชมขวัญไว้ก่อน ประเดี๋ยวก็ค่ำแล้ว ฝืนมันจะได้รู้ว่าพวกเราที่มานี่ล้วนแต่ผู้กล้าหาญไม่กลัวผี” แล้วนิกรก็ส่งเสียงเอ็ดตะโรขึ้น “นิกร การุณวงศ์มาแล้วโวย”

เสียบกริบไปชั่วขณะ แล้วก็มีเสียงใครคนหนึ่งตะโกนมาจากชั้นบน

“รู้แล้วโวย”

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน นิกรขยับจะวิ่งออกไปจากนอกห้อง ดร.ดิเรกคว้าคอเสื้อไว้ แล้วพูดเสียงหนักแน่น

“ไม่ต้องกลัว อ้ายกร”

นิกรหน้าซีดเผือด ออกสั่นขวัญแขวน

“ไม่ – มะ – มะ – ไม่เอาแล้ว กะ – กะ กันกลับ – บะ – บ้านดีกว่า ผีหลอกกลางวัน แสก ๆ อย่างนี้ไม่เคยเห็น อ้อย – จีนอยู่นี่เสร็จมันแน่”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“แกต้องกล้าหาญอย่างเจ้าแห้วซิวะ เห็นไหมอ้ายแห้วมันยืนอมยิ้มนิ่งเฉย”

เจ้าแห้วพูดละล่ำละลักเสียงสั่นเครือ

“รับประทานมะ – ไม่ – ไม่ – ไซ้กล้าหอรอกครับ รับประทานหัวใจจะหยุดเต้นอยู่แล้ว ถ้าจะให้ดีรับประทานออกไปนั่งคุยกันที่เรือนต้นไม้ คงจะดีกว่าที่นี่ แฮะ แฮะ”

ดร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้ เขาหันมาทางเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“เมื่อกี้ คุณพ่อได้ยินเสียงตะโกนจากข้างบนหรือเปล่า”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่ชอบกล ความรู้สึกของท่านกำลังหวาดกลัวปีศาจ

“ได้ยินแล้ว”

พลดีงปิ่นพอกออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วพูดเสริมขึ้น

“ผมว่าเสียงคนกรับไม่ใช่ผี อย่างไรก็ตามเสียงก็ต้องมีคนแอบซ่อนอยู่ในบ้านหลังนี้
เฮ้ - ขึ้นไปข้างบนไว้มันพวกเรา เราทุกคนมีปิ่นพอกติดตัวมาด้วยกันทั้งนั้น ไม่น่ากลัวอะไรเลย”

กิมหงวนทำหน้าที่แหย ๆ ซอบกล

“อ้ายกลัวนะไม่กลัวหรอก แต่มันหวาด ๆ ยังไงก็ไม่รู้ ดึงต่างว่าเราขึ้นไปเห็นมัน
เข้า ปิ่นของเราถึงมันไม่เข้า เราจะทำยังไงดี”

ดร.ดิเรกสันศิริษะ

“อิมพอสสิเบิล ผีไม่มีแน่ ๆ มันต้องเป็นคน และเมื่อมันเป็นคน เราก็อิงมันทิ้งเสีย
ไปขึ้นไปข้างบน”

นิกรเขยิบเข้ามาขมมือจับแขนเจ้าแห้ว

“เฮ้ย เอ็งกับข้าถอยแบบยุทธศาสตร์ออกไปคุยกันหน้าตึกดีกว่า ปล่อยให้ท่านผู้
กล้าหาญขึ้นไปตรวจค้นผีเถอะ ถ้ายังไงเราจะช่วยกันเอาศพใส่รถไปบ้าน บร๊อสี่ ไม่เอาละ
ไว้มันเล่นกับผีไม่มีทางเอาชนะมันได้เลย มีอย่างไหนวะ ข้าร้องตะโกนเล่นหน่อยเดียว มันขานรับ
นี่มันดูยิ่งกว่าป่าช้าวัดคอนเสียวอีก”

พลมองดูหน้านิกรอย่างเคื่อง ๆ

“ไป – แกกับอ้ายแห้วออกไปอยู่ข้างนอก กัน 3 คนกับคุณอาจจะขึ้นไปพิสูจน์ความ
จริงเดี๋ยวนี้ ให้มันรู้ไปเถอะวะ ว่าผีมันเก่งกว่าคน”

ครั้นแล้ว นายพัชราภรณ์ก็เดินนำหน้าพาดร.ดิเรก เสียหงวนกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ
ขึ้นบันไดไปชั้นบน ทุกคนต่างถือปิ่นพอกอยู่ในมือกระซิบมัน เตรียมพร้อมที่จะเหนียวไถยงได้ทุก
ขณะ ชั้นบนของตัวตึกหลังนี้เจียบกริบต่างช่วยกันเปิดประตูหน้าต่างทุกบาน ไม่มีอะไรผิดปกติ
และไม่มีมนุษย์คนใดที่จะหลบซ่อนอยู่ได้ ห้องทั้ง 4 ห้องว่างเปล่าปราศจากข้าวของใด ๆ แม้กระทั่ง
ห้องน้ำและห้องส้วมก็ถูกค้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน

อาเสี่ยกิมหงวนทำหน้าที่ซอบกล แกล้งร้องตะโกนขึ้น

“ผีไว้มัน”

มีเสียงขานรับดังขึ้นข้างล่าง

“ไว้มัน”

กิมหงวนโผล่เข้ากอดเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทันที เย็นวาบไปทั้งตัว ดิเรกหัวเราะลั่น
มองดูอาเสี่ยอย่างขบขัน

“อย่าปอดแหกไปหน่อยเลยนะ เสียงอ้ายกรต่างหาก ไม่ใช่เสียงผีหรอก แต่เสียง
ตอนแรกนะซี กันไม่เข้าใจเลย ว่าเป็นเสียงของใคร รู้แต่ว่าดังมาจากข้างบนซึ่งเราก็จิตตรวจตราดูทั่ว
แล้ว ไม่น่าจะมีใครหลบซ่อนอยู่ได้ ห้องออกโล่งอย่างนี้ ต่อให้ลูกแมวตัวเล็ก ซ่อนอยู่เราก็หาพบ ตู
โตะแม่แต่จีนเดียวก็ไม่มี”

พลว่า “อีกสักครู่ก็ค่ำแล้ว ถ้าฝีมี่จริงมันต้องเล่นงานเราแน่ ลงไปข้างล่างเถอะ กินข้าวกินปลาถิ่นเสียที ไฟฟ้าบนตึกนี้มีอยู่ก็ดวงเปิดมันหมดทั้งไว้ เราจะต้องพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ให้ได้”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย ต่างช่วยกันเปิดสวิตซ์ไฟฟ้าตามห้องต่าง ๆ จนทั่ว แล้วก็พากันกลับลงมา ดร.ดิเรกต้องใช้สมองมากมายในเรื่องนี้ เขาไม่เชื่อว่าฝีมี่แต่เขาก็ประหลาดใจอย่างยิ่งที่เขาได้ยินเสียงพูดโต้ตอบกับนิกร ซึ่งเขา และทุกคนต่างก็ได้ยินถนัด เสียงนั้นดังมาจากชั้นบนนี้เอง

ที่หน้าตึก เจ้าแห้วกับนิกรกำลังช่วยกันจัดอาหารที่ใส่ปิ่นโตใหญ่หนึ่งถาด เอามาจากบ้านพร้อมด้วยวิสกี้ตราขาวโซดา ความจริงควรจะเรียกว่ากับแกล้มมากกว่าอาหาร เพราะล้วนแต่เป็นของกินแกล้มเหล้าทั้งสิ้น

บนเสื้อจันทบุรีผืนใหญ่ ปิ่นโต 4 ใบวางอยู่เป็นระเบียบเรียบร้อย เจ้าคุณปัจฉิม ๑ เดินนำหน้าดร.ดิเรกกับเสี่ยหงวน และพลออกมา นิกรแลเห็นเข้าก็ยิ้มแย้ม ๆ

“ว่าไงไวยพล มีอะไรผิดปกติไหม”

นายพัชราภรณ์สันศิริชะ

“ตรวจดูทั่วชั้นบนแล้ว ไม่พบอะไรเลย”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“ถ้าเช่นนั้น เสียงตะโกนตอบกันต้องเป็นเสียงฝีมี่แน่ ๆ กินเหล้าให้ใจกล้ากันก่อนเถอะวะ ลงมาแล้วฝีมี่ก็ฝีมี่เถอะ กันแสดงเอง คิ่นนี้ต้องจับฝีมี่ให้ได้”

ทุกคนเข้ามานั่งล้อมวง อาเสียมองดูกับแกล้มซึ่งทำโดยฝีมี่เจ้าแห้ว แล้วเขาก็กล่าวถามเจ้าแห้วอย่างเคือง ๆ

“ให้เงินแก่ไป 500 บาท ได้มาเท่านั้นละหรือ”

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

“รับประทานมีกับตั้ง 4 อย่างแล้วจะเอาอย่างไรอีกล่ะครับ ตราขาวหนึ่งขวดเกือบสองร้อยแล้ว โซดาอีก 6 ขวด”

“เออ ขวดละเท่าไร”

“ขวดละ 5 บาทครับ”

กิมหงวนหันมาถามพล

“โซดาขวดหนึ่งตั้ง 5 บาทเชียวหรือวะพล”

พลหัวเราะหึ ๆ

“ยังงี้ก็ไม่รู้ กันไม่เคยซื้อเหมือนกัน”

เสี่ยหงวนจู้ปาก ยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

“เอาละ เหล้ากับโชดาตีเสีย 200 บาท แล้วกับแกลัมนี่นะตั้ง 300 บาทเชียวรี
 ปิ่นโตนี้มีหม่นมอยู่ไม่ถึง 10 คู่่น แล้วนี่ก็ ปลากุ้ง กุ้งอย่างมากก็กิไลเดียว ปิ่นโตนี่คืออะไรวะ ดู
 คล้าย ๆ ขี้ควายคลุกขี้เถ้า”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกลอบค้อนกิมหงวน

“รับประทานลาบเนื้อครับ”

“อ้อ – ปิ่นโตนี่คืออะไร”

“รับประทานแกงครับ”

“รู้แล้วว่าแกง แกงอะไรล่ะ”

“รับประทานแกงเผ็ดนกกกระจาบครับ รับประทานนกกกระจาบตั้ง 20 ตัว”

กิมหงวนสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ถึงอย่างนั้นกับข้าว 4 ปิ่นโตนี้มันก็ไม่น่าจะถึง 300 บาท ข้าคิดอย่างมากก็เพียง
 50 บาทเท่านั้น”

เจ้าแห้วชักฉิว

“รับประทานเลี้ยงช้างมันก็ต้องรับประทานอุจจาระช้างบ้างละครับ เขาคอร์ปชั้น
 กันโครม ๆ ไม่เห็นมีใครว่าอะไร รับประทานผมกินกำไรนิดหน่อยอาเสียบ่นกะปอดกะแปด หมด
 นี้รับประทานผมได้กำไรเพียง 260 บาทเท่านั้น”

พลทำตาเขียวกับคนใช้จอนแก่นของเขา

“พอ.....พอแล้ว มากไปอ้ายแห้ว เดี่ยวถูกเตะเสียเปล่า เปิดโชดาเข้าไม่ต้องพูด
 มาก ถ้วยแก้วอยู่ที่ไหนเอามาแจกซีไว้อย มัวแต่สวดอยู่นั้นแหละ”

ครั้นแล้ว 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ก็เริ่มลงมือดื่มเหล้า และปรึกษาหารือ
 กันในเรื่องที่เกี่ยวกับผีปีศาจบ้านนี้ ดวงอาทิตย์ลับโลกแล้ว อากาศมืดขมุกขมัวลงทุกที พอวิสกี้
 พร่องไปครึ่งขวดก็สิ้นแสงตะวัน

ไฟฟ้าหน้าตึกส่องสว่างจ้า ดร.ดิเรกให้เงินเจ้าแห้วไปซื้อตราขาวมาอีก 1 ขวด และ
 ใก่ตอนอีกครั้งตัว นิกรตั้งหน้าตั้งตากินแต่กับแกลัมนอิมแปล้ ส่วนเหล้าดื่มไปเพียง 2 แก้วพอดี
 ๆ หน้าเท่านั้น

ในราว 19.00 น.เศษ การรับประทานอาหารเย็นของคณะพรรค 4 สหาย ก็สิ้นสุด
 ลง ยังมีวิสกี้เหลืออีกก่อนขวด ส่วนกับแกลัมนอิมแปล้ เพราะนิกรพยายามกินมันเข้าไปเหลือไว้
 ให้เจ้าแห้วเพียงนิดเดียวเท่านั้น

เมื่อเมาเหล้าทุกคนก็สรวลเสเฮฮากันอย่างสนุกสนาน ลืมนึกถึงเรื่องภูตผีปีศาจใน
 บ้านนี้จนกระทั่ง 20.00 น.เศษ เมฆฝนปกคลุมไปทั่วท้องฟ้า พายุพัดรุนแรงขึ้นตามลำดับ ในที่สุด
 ฝนก็ตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว เสียงฟ้าคะนองเบี่ยงปร้างตลอดเวลา

แล้วไฟฟ้าทุก ๆ ดวงก็ดับพรึบ บริเวณบ้านใกล้เรือนเคียงมีมืดมิดปราศจากแสงไฟ ผนซาไปข้างแล้ว แต่ลงเม็ดพรวดตลอดเวลา เจ้าแห้ววิ่งไปที่รถเก๋งนำตะเกียงรั้วมาจุด ขณะพรรค 4 สหายถูกฝนสาดต้องย้ายวงเข้ามารวมกลุ่มกันในห้องโถง และไม่มีเก้าอี้นั่ง ต้องนั่งบนเสื่อจันทบุรี ที่เอามาจากบ้าน

พอฝนหาย ดวงจันทร์คืนข้างแรมก็โผล่พื้นขอบฟ้าสาดแสงสลัวลงไปทั่วบริเวณ ความเงียบสงัดปกคลุมไปทั่วทุกแห่งหน 4 สหายนั่งจิบเหล้า และสนทนากันเบา ๆ ในที่สุด กิมหงวนก็นึกขึ้นได้ว่าที่นี่คือบ้านผีสิง

“เฮ้ย นี่เรามาจับผีกันไม่ใช่หรือ” เสียงหวนพูดเสียงอ้อแอ้

ดร.ดิเรกพยักหน้า

“ออไรน์ 3 ทุ่มกว่าแล้วไม่มีเหตุการณ์อะไรที่น่าตื่นเต้น ถ้ามีจริงโลกเรานี้ก็จะต้องอยู่ใต้อิทธิพลของปีศาจ”

ทันใดนั้นเอง มีเสียงหัวเราะ และเสียงตบมือดังขึ้นข้างบนของตึกหลังนี้ นิกรเพื่อนพรวดขึ้นไปนั่งบนตักเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เจ้าแห้วถอดคร.ดิเรกแน่น หน้าซีดเผือดเหมือนกระดาศ ออกใจเห็นระทึกเพราะความหวาดกลัว

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ผลักนิกรลงจากตักของท่าน

“อ้ายเปรต ตูดแหลมยังกะเข็มเสือกมานั่งบนตักได้”

นิกรกระซิบถามพ่อตาของเขาเบา ๆ

“คุณพ่อไต้ยีนใหม่ เสียงตบมือ และเสียงหัวเราะเมื่อคืนนี้”

เจ้าคุณปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็งทั้ง ๆ ที่ท่านเองก็กำลังปอดแหก

“ไต้ยีนแล้ว บางทีบ้านข้าง ๆ เขาอาจจะมีการเลี้ยงรื่นเริงกันก็ได้ แต่ในห้องนี้มัน ก้องก็ฟังดูคล้ายกับว่ามันดังมาจากชั้นบน”

เจ้าแห้วพูดเสียงสั้นเครือ

“รับประทานไม่ใช่บ้านข้าง ๆ หรือครับ รับประทานอยู่บ้านใกล้กันมาก อ้อย – ถ้าไม่ดีเสียแล้วละครับ”

ดร.ดิเรกตวาดแว๊ด

“อย่าจี้ขลาดไปหน่อยเลยวะ ฉันรู้ว่าคนอย่างแกน่าจะกล้าอย่างบ้าบิ่นทีเดียว”

เจ้าแห้วฝืนยิ้มอย่างแห้ง ๆ

“ถ้าปากนี่กล้าขอเลยครับ รับประทานผมบอกตามตรงครับว่า ในโลกนี้ผมไม่เคยกลัวอะไรเท่าผีเลย”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะหึ ๆ หยิบถุงยาเส้นออกมาบรรจุกล่องแล้วจุดสูบพ่นควันโขมง ทุกคนเงียบกริบไม่มีใครพูดอะไรเลย ต่างคนต่างเงียหูฟังเสียงต่าง ๆ สักครู่หนึ่งดิเรกก็หยิบก้านไม้จืดไฟออกมาจากถักกรวม 6 ก้าน หักก้านหนึ่งออกเสียดครั้ง แล้วพูดกับ

ทุก ๆ คน

“เฮ้ – เราต้องการพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ จับไม้สั้นไม่ยาวกันไว้ ใครได้ไม้สั้น ต้องขึ้นไปตรวจเหตุการณ์ข้างบน”

นิกรอ้าปากหาว

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงสั้นเครือ

“รับประทานผมก็ไม่เกี่ยวข้องรับ ขึ้นได้ไม้สั้นรับประทานผมซื้อคตายนะ ใครจะขึ้นไปได้ครับ”

ดร.ดิเรกทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว

“ถ้าแกจับได้ไม้สั้น ฉันจะมอบไฟฟ้าเดินทาง และปืนพกให้แก มีปืนพกอยู่ในมือกลัวฝีมืออย่างที่ไหน เพื่อความยุติธรรมทุกคนจะต้องจับไม้สั้นไม่ยาว ใครไม่จับไม่ได้”

กิมหงวนเดือคตาคาลขึ้นมาก็พรวดพรวดลุกขึ้นยืน

“กันเองหมอ กันจะขึ้นไปมือเปล่าโดยไม่ต้องมีปืน” แล้วเขาก็ล้วงกระเป๋าหยิบรีวอลเวอร์ 9 มม. โยนไปบนตักนิกร “ฝีมือจะวิเศษกว่าคนได้อย่างไรวะ”

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“นั่น – อ้ายหงวนซิดึงจะแน่ อ้ายแห้วกับอ้ายกรจี้ซลาดสั้นดี ไป – อ้ายเสี่ย ขึ้นไปดูให้เห็นเท็จจริงหน่อย คอนอย่างแกเขาเรียกว่าคนมีเหตุผล ไม่เชื่อถือในสิ่งที่เหลวไหล”

เสี่ยหงวนยึดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง พักหน้ากับเพื่อนเกลอของเขา แล้วเดินตรงไปที่บันได แต่แล้วอ้ายเสี่ยก็หยุดชะงักหมุนตัวกลับ

“เฮ้ – ขึ้นไปซิ” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงหัวเราะ

อ้ายเสี่ยสั้นสิริษะ

“ไม่กล้าไว้ อ้ายใจนะมันไม่กล้าห rokok แต่ขามันไม่ยอมเดิน” แล้วกิมหงวนก็สะดุ้งทำจุกพุดพิด กระซิบกระซาบกับนิกร “แกได้กลิ่นอะไรไหม กร”

นิกรอมยิ้ม

“กันปล่อยออกมาเอง เมื่อกลางวันล่อถั่วลิสงต้มเข้าไป แอ๊ะแอ๊ะ”

เสี่ยหงวนแยกเขี้ยว ยกฝ่ามือผลักหน้านายจอมทะเล้นเต็มแรง

“นี่แน่ะ อ้ายเรานึกว่ากลิ่นศพเสี่ยอีก”

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เฮ้ย – จับไม้สั้นไม่ยาวไว้พวกเรา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คึงก้านไม้ขีดไฟมาจากมือดร.ดิเรกเป็นคนแรก แล้วท่านก็ถอนหายใจโล่งอก

“ไม่ยาวไว้ ค่อยยังชั่วหน่อย”

นายแพทย์หนุ่มยื่นมือให้พลจับ นายพัชรภรณ์จับได้ไม่ยาวเช่นเดียวกัน เจ้าแห้ว
ถอยหลังกรูดเมื่อคร.ดิเรกมองดูหน้าเขา

“รับประทานผมบอกแล้วนี่ครับว่าผมไม่เกี่ยว”

พลเอ็ดตะโรเจ้าแห้วทันที

“แกต้องจับไม้สั้นไม่ยาวเดี๋ยวนี้ ทำซี้ขลาดประเดี๋ยวพอจับมัดไว้ข้างบนตลอดคืน
หรือก เร็วอย่าชักช้า”

เจ้าแห้วร้องไห้ยกหลังมือเช็ดน้ำตา

“รับประทาน ถ้าเพื่อผมได้ไม้สั้นละครับ ฮือ – ฮือ – “

พลอดหัวเราะไม่ได้

“อ้ายเปรต กลัวผีเสียจนร้องไห้”

เจ้าแห้วยกมือไหว้เทพยดาอารักษ์ ขอให้ดลบันดาลให้เขาจับได้ไม่ยาว แล้วก็
เอื้อมมือหยิบก้านไม้ขีดไฟในมือคร.ดิเรกค่อย ๆ ดึงออกมา พอแลเห็นไม้ขีดไฟเต็มก้าน เจ้าแห้วก็
หัวเราะก๊าก

“โอ๊ย – รับประทานสิ้นเคราะห์ไปที นึกว่าเจอไม้สั้นเข้าให้แล้ว”

คร.ดิเรกหันมาทางกิมหงวน

“เฮ้อ – แกจับ ระวังเจอไม้สั้นเข้านา”

อาเสี้ยฝืนยิ้ม ค่อย ๆ ยื่นมือเข้ามาดึงไม้ขีดไฟออกมาจากมือดิเรกหนึ่งก้าน แล้ว
กิมหงวนก็ยิ้มแค้นแบบแตก

“ยาวเพี๊ยะเลย มือกันแน่นัก”

นิกรทำเป็นไก่อ้วปากเพลงชาติเบา ๆ ขยับจะลุกขึ้น แต่พลจับแขนไว้

“จะไปไหนอ้ายกร”

“เฮ้อะ เฮ้อะ ออกไปหาโอเลี้ยงกินสักแก้วเดี๋ยวนา”

คร.ดิเรกพุดยิ้ม ๆ

“ไม่ได้ แกต้องจับไม้สั้นไม่ยาวเสียก่อน ขณะนี้ในมือกันเหลือไม้สั้น และไม้
ยาวอย่างละอัน ไม่แกก็กันนี้แหละจะต้องขึ้นไปข้างบน”

นิกรทำละห้อยนำสงสาร

“ดั่งต่างแกได้ไม้สั้นแกกลัวผีไหมหมอ”

“โน – ฝรั่งไม่เคยกลัวผี”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือก

“แต่กันกลัวนี่หาว่า เรายังงี้ก็แล้วกัน แกขึ้นไปตีไหม”

“อูะ ยังงั้นเราจะมาจับไม้สั้นไม่ยาวหาหอกอะไรกันล่ะ ทำอะไรมันต้องยุติธรรม
ซีโว้ย เร็วอย่าชักช้าหรือจะให้กันจับก่อน”

นิกรสะคุ้งโหยง

“อ๊ะ ยังงั้นจะใช้ได้เรอะแกฐนี่หว่าอันไหนยาวอันไหนสั้น”

“ออไรนี่ ยูจับก่อนซี เหลืออันไหนเป็นของกัน”

นิกรถอนหายใจเอือกใหญ่

“เออวะ มา – จับก็จับ”

นายแพทย์หนุ่ม ยื่นมือให้นายจอมทะเล้น นิกรหยิบไม้ขีดก้านหนึ่ง

“อันนี้ยาว”

“ไม่รู้ได้ แล้วแต่แกเออะ” นายแพทย์หนุ่มพูดพลางหัวเราะพลาง “สำหรับกัน ถึงได้ไม้สั้นกันก็ไม่แคร์”

นิกรดึงไม้ขีดก้านนั้นออกมา แต่แล้วเขาก็แทบลมจับ เมื่อเห็นก้านไม้ขีดสั้นจู่เพียงครึ่งเดียว ทุกคนหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน

“ว้า – ทำไมช่วยยังงี้ไวย” นิกรพูดเสียงอ่อยน่าสงสาร

นายแพทย์หนุ่มยกมือตบศีรษะนิกรค่อนข้างแรง

“เกิดมาเป็นลูกผู้ชายต้องมีสติมีสัจย์ ไปขึ้นไปข้างบน พิสูจน์ดูให้ทั่ว

ทุก ๆ ห้อง”

นิกรมองขึ้นไปข้างบน พยายามปลอบใจตัวเองให้เข้มแข็ง

“เอา – ตายเป็นตายวะ ลองพึดกับผีดูสักตั้ง เฮ้ย – ส่งขวดเหล้ามาไว้อัยแก้ว คืมเพียว ๆ สักกั้งจะได้ใจกล้า ความจริงผิณะมันก็ไม่น่ากลัวอะไรนัก เพราะมันไม่มีตัวตนเหมือนอย่างเรา” พูดจบนิกรก็รินตราขาวใส่แก้วยกขึ้นดื่ม

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็สะคุ้งเอือกไปตามกันเมื่อได้ยินเสียงหัว ๆ ของใครคนหนึ่งพูดเสียงหัวเราะก้งวานดังมาจากชั้นบน

“เก่ง – เก่งมาก พี่หมูน้องยก ตบมือหน่อยไวยพวกเรา ฮา - -”

เสียงตบมือเสียงฮาดังขึ้นลั่นบ้าน นิกรกับเจ้าแห้วกอดกันกลมดิก ดร.ดิเรกผลุดลุกขึ้นยืน

“กันเอง ต้องพิสูจน์ให้รู้ความจริงเดี๋ยวนี้” พูดจบนายแพทย์หนุ่มก็ล้วงกระเป๋าหยิบยู.เอส.อาร์มี 11 มม.ออกมา

พลจูดแขนอาสาเลียลุกขึ้น

“ไป – อ้ายหงวน ปราบผีบ้านนี้ให้ราบคาบเสียทีเออะวะ มันซ้กจะมากไปเสียแล้ว”

อาสาเลียพยักหน้า ดึงแว่นตาขอบกระเบื้องเข้ากระเป๋าแล้วร้องตะโกนลั่น

“เฮ้ย – นักเลงจริงอย่าหนีนะไวย กูจะจับมึงใส่หม้อถ่วงน้ำให้หมด”

ก่อนที่สามสหายจะเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เสียงปีศาจก็ดังขึ้นเบา ๆ แต่ได้

ยีนถนัด

“สูเจ้าทั้งหลาย บ้านนี้เป็นที่สิงสถิตแห่งพวกข้า ข้าไม่ปรารถนาทำร้ายใคร ขอให้สูเจ้าจงพากันออกไปจากบ้านนี้เสียเถิด”

“โอ๊ย” เจ้าแห้วร้องสุดเสียงหลับตาปี “อติปิโส ภควา.....โหด.....สัตพิโย ลูกกลัวแล้ว เจ้าประคุณเอ๋ย”

เสียงครวญครางเหมือนกับคนที่ได้รับความบาดเจ็บแสนสาหัสตั้งขึ้น แล้วก็มีเสียงโหยหวนของผู้หญิงแม่ลูกอ่อนกล่อมลูก ระคนกับเสียงเด็ก ๆ ร้องไห้แผ่วเบา

“อูเว้ อูเว้ อูเว้”

“เอ๊ะ – นอนเสียนะลูกนะ ตื่นขึ้นมาแม่จะหาใส่คนให้กิน นอนเสียเถอะลูกคนดีของแม่”

“โธละเห่เอ๋ย

นาพิเกต้นดก

ปลูกเอาไว้แถมพอกเอ๋ย

ขอเจ้าจะมีเมีย.....”

นิกรกับเจ้าแห้วชนลูกชำผมตั้งชัน เสียงสุนัขใกล้บ้านเรือนเคียงหอนวิเวกวังเวง ลมพัดกระโชกเข้ามาวูบหนึ่ง

“บรีอัส!” นิกรร้องลั่น “เปิดไว้อ้ายแห้ว”

ทั้งสองต่างลุกขึ้น พากันวิ่งต้อออกไปจากห้อง อาเสียพลอยใจเสียใส่ดินหมาโกย อ้าวติดตามออกไป

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับคร.ดิเรก และนายพัชราภรณ์ยืนนิ่งเฉย แล้วท่านเจ้าคุณก็สะอึกเฮือก เมื่อแลเห็นเท้าคู่หนึ่งปรากฏอยู่บนชั้นบันไดระหว่างช่องลูกกรง เท้าคู่นั้นไม่ได้สวมรองเท้าโตกว่าเท้าคนธรรมดา ประมาณ 5 เท่า มันเหมือนกับเท้าของผีตายที่กำลังขึ้นอืดที่ด

ท่านเจ้าคุณออกสั่นขวัญแขวน

“ไว้ว – เปิดไว้วพวกเรา” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องเสียงหลง วิ่งจืดออกไปจากห้อง ตะตะเกียงรั่วกระเด็นหิวทำให้ตะเกียงดับ

คราวนี้ คร.ดิเรกกับนายพัชราภรณ์ก็พลอยเสียวขวัญไปด้วย ต่างโกยอ้าวออกไปจากห้องโถงทันที

คณะพรรค 4 สหายออกมายืนรวมกันที่หน้าตึกซึ่งมีดมิดปราจากแสงไฟ ต่างคนต่างมองคูหน้ากันและนั่งเงียบไปนาน ในที่สุดเจ้าแห้วก็เอ่ยขึ้น

“รับประทานถ้าจะให้ดี กลับบ้านเราเถอะครับ โอ้โฮ – มันคูอะไรอย่างนี้ รับประทานเกิดมาจากห้องพ่อห้องแม่ เพิ่งเคยเห็นผีขนาดหนักเช่นนี้”

กิมหงวนถอนหายใจเฮือกใหญ่

“น่ากลัวบ้านนี้ จะเป็นที่ชุมนุมคาราฟีโวย ไอ้ยา – หัวใจแทบช็อค”

นิกรมองคูหน้าดร.ดิเรกแล้วหัวเราะ

“ไงหมอ แกว่าแกไม่กลัวผีทำไมถึงโกยอ้าวออกมาล่ะ”

ดร.ดิเรกทำหน้าที่ชอบกล

“อ้ายกลัวนะไม่กลัวหรอก แต่มันหวาดเห็นคุณพ่อท่านวิ่งกับเจ้าพลก็เลยวิ่งตามออกมา” พุดจบก็หันควับมาทางนายพัชรภรณ์ “เสือกวิ่งออกมาทำไมวะ ทำให้กันเสีย เหลี่ยมหมด”

พลยิ้มแหย ๆ

“กันบอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมกันวิ่งออกมาเสียงขยาแม่ลูกอ่อนคนนั้น เยือกเย็นจนขนลุกชู”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือตอบว่าพล

“อาจจะบอกความจริงให้รู้ บรีอวส์ พุดแล้วขนลุก อาวิ่งออกมาก็เพราะอาเห็นผีมันกำลังเดินลงบันไดมาให้ตายเถอะวะ ตีนมันใหญ่เกือบเท่าพระบาทหลวงพ่อโตวัดอินทร์ มันยืนนิ่งเฉยอยู่บนบันไดเห็นแต่ท่อนขา พออาเห็นมันเข้าหัวใจแทบหยุด วิ่งแจ้นออกมาเลย”

ดร.ดิเรกยกมือลูบคลำเคราของเขา ใช้สมองอย่างหนักหน่วงในเรื่องนี้ ในที่สุดนายแพทย์หนุ่มก็พุดออกมาเปรย ๆ

“มันเป็นแปลกมมก ผีมีผีไม่มี บา หรือมีโวย กันไม่เคยผจญเหตุการณ์อย่างนี้เลย”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

“รับประทานเชื่อผมเถอะครับ ผีต้องมีแน่ ๆ ถ้าไม่มีผีคำว่าผีจะเกิดได้อย่างไร รับประทานผู้ใหญ่ผู้เฒ่าก็ยืนยันว่ามีผีด้วยกันทั้งนั้น”

ดร.ดิเรกทำหน้าที่กระเรียกระราดชอบกล

“อือ – นั่นนะซีโวย กันซักจะเลื่อมใสเสียแล้ว”

คณะพรรค 4 สหาย ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันไป อำนาจแอลกอฮอล์ล้าจากวิสกี่ ทรายาวที่นิกรดื่มเข้าไปเพียว ๆ ตั้งครึ่งแก้วทำให้นายจอมทะเล้นมีนเมาจนแทบจะครองสติไม่ได้ และอำนาจเหล่านี้เองทำให้นิกรกล้าหาญขึ้นอย่างน่าประหลาด

นิกรโบกมือขวา แล้วพุดกับเพื่อนด้วยเสียงอ้อแอ้

“กันเอง กันจะปราบผีรายนี้เอง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“แกพุดหรือเหล้ามันพุด”

“บ๊ยะแล้ว” นิกเรียดตะโร “มือชั้นนี้กินเหล้ามาก็ไม่ใช่อายกรนะซีครับ ไม่เมา – ผมไม่เมา กินอีก 5 ขวดก็ไม่เมา จริงแะมะ อย่าหน้อยเลยน่า พ่อตาไม่ใช่พ่อตัว กลัวอะไรกับพ่อตาเฮีย – อ้ายแห้ว อ้าว – หายหัวไปไหนแล้ว อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วเอื้อมมือเขี่ยแขนนิก

“รับประทานอันอยู่นี้ครับ”

“อ้าว – ช้านึกว่าคนอื่นขอโทษที อี้ก – ไปที่รถไปเอากระเป๋าเครื่องมือปลอมแปลง เป็นฝีมือให้ข้า ข้าจะใช้วิธีหนามขอกเอาหนามบ่ง ฝัมนหลอกเรา เราก็ต้องหลอกมันบ้าง ไปเอามาเร็ว”

เจ้าแห้วรับคำสั่ง รีบลงบันไดไปที่รถ “ลาคิดเล็ก” เก้ง อาเสี้ยกิมหงวนยิ้มให้นายพัชราภรณ์

“ได้การละไว้วัย อ้ายกรมันเอาเรื่องแน่”

นิกเรียดตะโร ยืนโงนเงนเหมือนต้นไม้ต้องพายุ

“ผีไม่มีความหมายอะไรสำหรับนายนิก” แล้วเขาก็ยกมือตอบว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๑ “หรือไงพี่ชาย”

เจ้าคุณสะคุ้งโหยง

“ใครเป็นพี่มึง”

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วย่น จ้องตาเขม็งมองดูท่านเจ้าคุณ

“อ้อ – คุณพ่อหรือหรือครับ นึกว่าใคร ประเดี๋ยวผมจะแสดงจับผีให้ดี ไม่ยากเย็นอะไรหรือครับ จับลูกแมวยังยากกว่าจับผี อ้าว – อ้าว.....”

พลเอ็ดตะโรลั่น

“โน่น – ไปอ้วกที่ข้างลูกกรงนั่น”

นิกเรียดตะโร พลังพูดลั่นไก่อั่นแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“มือชั้นนี้แล้ว ถึงอ้วกก็ไม่ออกของดี ๆ ทั้งนั้นที่กินเข้าไป ที่ร้องอ้วกก็เพราะมันเมา อ้ออ้อไว้วัย บ้านช่องหมุนตีวเลย นั่นลูกอะไรกลม ๆ ลอยอยู่ข้างหน้ากันไว้วัย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ทำปากจู๋

“หัวข้าไว้วัย ปู้ไร้อ้อ...อ้ายนี้ เมาเสียนจนไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร”

เจ้าแห้วถือกระเป๋าเสื้อผ้าขนาดกลางใบหนึ่ง เดินขึ้นบันไดมาแล้วส่งให้นิกเรียดตะโร นอบน้อม คณะพรรค 4 สหายต่างนั่งลงบนพื้นเฉลียงหน้าตึกนั่นเอง ดร.ดิเรกเดินเข้าไปในห้องโถง หัวตะเกียงรั้วเดินออกมา ทรวดตัวนั่งข้างนิกเรียดตะโรแล้วจุดตะเกียงรั้วขึ้น ทำให้บริเวณหน้าตึกมีแสงสว่าง พอมองเห็นหน้ากันถนัด

นิกเรียดตะโรเปิดกระเป๋าเสื้อผ้าออก หยิบข้าวของในกระเป๋าออกมาวางบนพื้น ยกหน้ากากผีขึ้นสวมหน้า มันเป็นหน้ากากรูปหัวกะโหลกผี ดร.ดิเรกหัวเราะชอบอกชอบใจ

“เว็ล – เวลเหว่ล เจ้าทีว็ย”

นายจอมทะเล้นเล็กหน้ากากขึ้นไปไว้ที่หน้าผาก

“แกคอยดู กันจะหลอกให้อ้ายพวกผีในบ้านนี้วิ่งเง้นไปตามกัน” พุดจบนิกรก็ลุก
ขึ้นถอดเสื้อเช็ดออกโยนลงไปบนหัวเจ้าแห้ว แล้วหยิบเสื้อยืดแขนยาวสีดำขึ้นมาสวมใส่
แบบเนื้อ

บัดนี้ นิกรอยู่ในชุดสีดำล้วน เขาดึงหน้ากากผีลงมาปิดหน้าตามเดิม ฤทธิ์สุราทำให้
เขาสะเงาะสะแงะบุกเข้าไปในห้องโถงอย่างอาจหาญ

แต่แล้วในนาที่นั่นเอง นิกรก็เดินออกมาอย่างรีบร้อน ดึงหน้ากากขึ้นไว้บนศีรษะ
กล่าวถามเจ้าแห้วด้วยเสียงสั้นเครือ

“เฮ้ย – คาตากันผีว่ายังงั๊วว็ย”

เจ้าแห้วอ้าปากหวอ

“รับประทาน นะ มะ พะ ชะ ครับ”

นิกรพยักหน้าหงึก ๆ กล่าวกับคณะพรรคของเขา

“เอาละ กันจะแสดงการจับผีให้ดูเดี๋ยวนี้นี้ แต่ต้องร้องยี่เกทำลายขวัญพวกผีเสียก่อน
มันจะได้รู้ว่ามือชั้นกันเหนือกว่ามันมาก

แล้วนิกรก็ร้องยี่เกเสียงลั่นบ้าน

“ผีเอ๋ยผีจงฟัง

กระดิ่งทองชื่อดังผู้ศักดิ์ดา

จะมาจับพวกเจ้าเอาใส่หม้อ

ไปถ่วงน้ำให้มันมาระนอหรือว่ามรณา

กระดิ่งทองคนดีมีฤทธา.....”

นิกรรำเข้าไปในห้องอย่างอาจหาญ ยกมือดึงหน้ากากผีลงมาปิดหน้า อังนาจเอ
ลกอลอลล์ทำให้เขากล้าอย่างบ้าบิ่น

แต่แล้ว พออย่างเท่าเหยียบบันไดขั้นแรกที่จะขึ้นชั้นบน กระดิ่งทองก็แทบ
จะหายเมา เขาล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบไฟฟ้าเดินทางดวงเล็ก ๆ ขึ้นมาเปิดออก ค่อย ๆ เดินขึ้น
บันไดไปที่ละขั้น

พอถึงขั้นพักบันได นิกรก็หยุดชะงัก เมื่อได้ยินเสียงตึงตังโครมครามเหมือนกับ
คนสองคนปล้ำกัน

“เอ – เอาถูละว็ย นะ มะ พะ ชะ”

ความเมาหายไปในวัน 90 เปอร์เซ็นต์ นายจอมทะเล้น พยายามปลอบใจตัวเองให้
เข้มแข็งพูดกับตนเองเบา ๆ

“ฮี้ – ไม่กลัววะ ขณะนี้เราก็เป็นผีเหมือนกันชีวะ”

กระดิ่งทองแข็งใจเดินขึ้นไปบนชั้นบน ท่ามกลางความมืดซึ่งมีแต่แสงไฟฟ้าเดินทางเท่านั้น พอขึ้นมาข้างบนนิกาก็ห้ามล้อฟรีด หัวใจของเขาแทบจะหยุดเต้น เมื่อเขาแลเห็นแมวดำตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ประตูห้อง

“หง่าว – หง่าว – หง่าว – มาทำไม.....มาทำไม”

นิกกรลื่นน้ำลายเอื้อม ถอยหลังกรูด มือที่ถือไฟฟ้าเดินทางสั่นรัว เจ้าแมวดำน้อยตัวาวรูปร่างอัปลักษณ์น่าเกลียดน่ากลัว มันจ้องมองนิกกร และกรอกหน้าไปมา

“หง่าว – หง่าว มาทำไม มาทำไม”

นายจอมทะเล้นเลิกหน้ากากผีขึ้น ตวาดแมวเสียงลั่น

“มาทำไมกงการอะไรของมึงด้วยล่ะ”

เจ้าแมวดำแยกเขี้ยวขาว

“หง่าว หง่าว ก็โมง ก็โมง ก็โมง”

นิกกรจู้ปาก ยกนาฬิกาข้อมือหน้าปัดพรายน้ำขึ้นมองดูเวลา แล้วตอบเจ้าแมวดำอย่างเสียไม่ได้

“สามทุ่มโวย”

“หง่าว หง่าว หง่าวก็โมง ก็โมง”

“ปู่โธ่ บอกว่าสามทุ่ม”

เจ้าแมวดำเอียงคอไปมา

นายจอมทะเล้นยกมือเกาศีรษะ

“มึงรู้ดีแล้วเสือกมาถามทำไมเล่า ไป ชู่ว ไปให้พ้น ยังจะมองหน้าอีก หรือจะเอาอะไรก็ว่ามา”

เจ้าแมวดำร้องครางต่อไป

“หง่าว หง่าว หง่าว กระเทียมดอง”

นิกกรหัวเราะคิก

“กูจะไปเอาที่ไหนมาให้มึงวะ”

เจ้าแมวดำเดินผ่านหน้านิกกร วิ่งปราดเข้าไปในอีกห้องหนึ่ง นิกกรรีบดึงหน้ากากผีลงมาปิดหน้าตามเดิม เดินเข้าไปในห้องทางขวามือ ซึ่งเป็นห้องนอนกว้างขวางแต่ภายในห้องว่างเปล่า ไม่มีข้าวของหรือเครื่องตกแต่งอะไร

อีกครั้งหนึ่งที่นิกกรชนลูกชู้ เมื่อได้ยินเสียงเด็กแดง ๆ ร้องไห้เบา ๆ เสียงเด็กดังขึ้นในห้องนี้เอง แต่มองไม่เห็นตัวเด็ก

“อูแ่ว อูแ่ว.....อูแ่ว แคว่ก แคว่ก”

นิกกรมองซ้ายมองขวาทำหน้าเล็กน้อย ฉายไฟปราดไปทั่วห้อง ค้นหาตัวเด็ก ทันใดนั้นเองเขาก็แว่วเสียงผู้หญิงปลอบลูก

“นี่ นี่นะลูกนะ โธ นมต้มก็ไม่กินจะกินไส้คน เดี่ยวเถอะลูกมันขึ้น
มาแล้ว แม่จะควักไส้มันมานะลูกนะ”

สุนัขบ้านใกล้เรือนเคียงหอนกรี้ยว รับกันเป็นทอด นิกรอกันขวัญแขวน ยกมือ
ขวากุมกันของเขาไว้กลัวจะถูกล้างไส้ และรีบถอยหลังออกไปจากห้องนั้นทันที

บัดนี้ นิกรยอมรับสารภาพว่า ความหวาดกลัวปีศาจได้บังเกิดขึ้นแก่เขาเหลือที่จะ
กล่าว เขาตั้งใจบุกเข้าไปในห้อง ๆ หนึ่ง พอโผล่ประตูเข้าไป นิกรก็แทบช็อค

ร่างอันทะมัดมั่งของปีศาจคนหนึ่ง สูงประมาณ 8 ฟุตมีแต่คอไม่มีศีรษะ กำลังขึ้น
อืดที่คอด เนื้อตัวเหมือนปลาเจียมนั่นเด่นอยู่กลางห้อง

ผีต่อผีประจันหน้ากันแล้ว

“โอ๊ย” นิกรร้องสุดเสียง

“เอ๊ะ” เจ้าผีหัวขาดอุทานขึ้น

ครั้นแล้ว ต่างคนต่างก็กลัวพากันวิ่งหนีกันไปคนละทิศละทาง เสียงดังดังโครม
ครามดังถล่มบ้าน นิกรแผ่นพรวดลงบนไผ่มาอย่างรวดเร็ว

“โอ๊ย ช่วยด้วยไว้ย ผีหลอก”

นายจอมทะเล้น วิ่งกระหืดกระหอบมาจากห้องโถง ถอดหน้ากากผีโยนทิ้งตรงเข้า
มาหาคณะพรรคของเขา

ทันใดนั้นเอง ไฟฟ้าก็สว่างพรึบขึ้นทั่วบ้าน สายไฟที่หัวถนนที่ชำรุด ช่างไฟฟ้า
ได้มาแก้ไขอยู่เกือบชั่วโมงเพิ่งรีบร้อยเดียวนี้เอง

นิกรปากชิดตัวสันงันงก มีกิริยาเหมือนกับจะเป็นลม คร.ดิเรกเอื้อมมือไปจับแขน
เขย่า

“เฮ้ – เจออะไรเข้า”

นิกรพูดแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“ผ.....อ๊อ เจอะ.....ผี.....ผี หะ.....หัวขาด.....อ๊อ..... ผีไม่มีหัว”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“ผีไม่มีหัวก็ใช้ไม่ได้ซี แล้วมันจะมองเห็นรี”

นิกรตัวสันงันงก

“ไม่เอาแล้วมันคุบิบหายเลย รูปร่างสูงใหญ่กว่าเรามาก มีแต่คอไม่มีหัว ยืนจังก้า
อยู่กลางห้อง กันนี่กว่าช็อคตายเสียแล้ว นึกไม่ออกว่ากันวิ่งลงมาได้อย่างไร อ้ออ้อไว้ย ใจคอหาย
หมด”

คร.ดิเรกขมวดคิ้วขุ่น

“อิท อีส วันเดอะฟูล.....เป็นแปลกแน่ มายก็อด.....ฝรั่งเชื่อแล้วว่า โลกเรามีผี
แน่นอน แต่ไอจะต้องเป็นผู้พิชิตผี วิทยาศาสตร์เท่านั้นที่จะช่วยให้กันจับผีคณะนี้ให้ได้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มีใบหน้าเคร่งเครียด

“เอาเรื่องไว้อย่าไปไหน”

พลพยักหน้ากับเจ้าแห้ว ซึ่งยืนแน่นตาปรืออยู่ข้างนิกร

“อ้ายแห้ว ไฟฟ้ามาแล้ว เอ็งทำใจป้าขึ้นไปดูเหตุการณ์ข้างบนหน่อยเถอะวะ”

เจ้าแห้วทำคออ่อน

“รับประทานไม่ไหวแน่ครับ รับประทานผมตาแหกยิ่งกว่าคุณนิกรหลายเท่า นักบรีอวส์ รับประทานผมอยากกลับบ้านเต็มทนแล้ว”

นายพัชรภรณ์หัวเราะหึ ๆ ล้วงกระเป๋าหยิบปืนพกออกมาแล้วพูดกับคณะของเขา

“ไปไว้วพวกเรานี้ขึ้นไปดูหน่อยเถอะวะ อ้ายสี่หัวขาดตัวนั้น ถ้ามันมีอิทธิฤทธิ์มันคงไม่กลัวแสงไฟ ถ้าพบมันเข้าช่วยกันระดมยิงเลย”

เจ้าแห้วร้องขึ้นดัง ๆ

“รับประทานเอามันเลยครับ ไชโย รับประทานคุณนำหน้า ผมเป็นจี้ข้ารับประทานผมอยู่ข้างหลัง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกเท้าเตะเจ้าแห้วพลัดเข้าให้

“นี่แน่ะ หมั่นไส้หนัก”

ครั้นแล้ว นายพัชรภรณ์ก็ถือปืนพกเดินนำหน้าพาเพื่อนเกลอของเขา และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเจ้าแห้วบุกเข้าไปในห้องโถง แสงไฟฟ้าส่องสว่างจ้ำจราวกับกลางวัน

ชั้นบนของตัวตึกเงียบกริบ ไม่มีอะไรผิดปกติ ทั่วทุกห้องมีแสงไฟฟ้าส่องสว่าง คณะพรรค 4 สหายเดินสายตาคู ดร.ดิเรกก็มึนอะไรขึ้นหนึ่งขึ้นมามี

“อะไรวะหมอ” พลถาม

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“สงสัยว่าจะเป็นจี้ตุ๊กแกไว้อย่างไร” แล้วเขาก็เก็บใส่กระเป๋าไม่คิดไฟของเขา

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ มองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างแปลกใจ

“จะเก็บไปหาหอกอะไรวะ”

ดิเรกชักฉิว

“ไม่ใช่วงการอะไรของแกหรอกนะ กันมีสันดานเป็นนักสืบ เห็นอะไรก็ต้องเก็บไว้เป็นหลักฐานก่อน”

เจ้าแห้วก็ลงเก็บกันบูหรือกันหนึ่งขึ้นมาส่งให้ดร.ดิเรก

“รับประทานกันยานี้เอาไหมครับ”

“ออไร้นี้ แกดีมาก เห็นอะไรก็เก็บมาให้ฉันเถอะ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเห็นจะไม่มีครับ นอกจากโยแมงมุม”

การสำรวจชั้นบนของตัวตึกได้กระทำกันอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบกริบ ปราศจากเสียงกระโตกกระตากของภูตผีปีศาจ

สีหน้าของดร.ดิเรกแจ่มใสผิดปกติ นายแพทย์หนุ่มกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณแล้วเขาก็พูดกับคณะพรรคของเขา

“ผีมันคงกลัวแสงสว่าง เห็นจะเลิกหลอกกันแล้ว ลงไปข้างล่างเถอะพวกเรา”

นิกรร้องเอะอะขึ้นทันที

“ว่าไงไวยี่ผี เก่งจริงออกมาซิวะ ภูตผีอะไรวะกลัวแสงสว่าง นักเลงจริงขอคูให้ถนัดหน่อยเถอะน่า” แล้วนิกรก็สะดุ้งโหยง เมื่อพลเอื้อมมือขวามาวางบนบ่าเขา “ปู่ไร้ไวยี่ มือเข็นยังกะผี แหม – ใจหายหมดเลย”

พลหัวเราะก๊าก

“แคะทำดีแต่ทีเหลว เก่งจริงแกลงไปที่หลังเอาไหมล่ะ”

นายจอมทะเล้นยิ้มแหย่ง ๆ

“ไม่เอาไวยี่ ประเดี๋ยวเกิดเอ็กสิเค้นไฟฟ้าดับวืดดับแตกเลย ไปเถอะ ลงไปคุยกันข้างล่างดีกว่า”

คณะพรรค 4 สหายพากันล่าถอยลงมาจากชั้นบนของตัวตึก โดยมีเจ้าแห้วกับนิกรเดินนำหน้า ทุกคนออกมาที่เฉลียงหน้าตึก ดร.ดิเรกจึงมีอนายพัชราภรณ์พาลงบันไดตรงไปที่รถ แล้วกระซิบกระซาบบอก

“กันจะจับผีรายนี้ให้ได้”

“แคะจะทำยังไง”

นายแพทย์หนุ่มเม้มปากแน่น

“กันขอเวลากลับไปบ้านสองชั่วโมง กันจะกลับมาี่ราว 5 ทุ่ม แกกับพวกเรานั่งคุยกันอยู่ในห้องโถง และถ้ามีเสียงประหลาดดังขึ้นข้างบนก็เฉย ๆ เสีย ไม่ต้องขึ้นไปดู กันรับรองว่ากันจะใช้วิชาวิทยาศาสตร์ของกันจับผีรายนี้ให้ได้”

พลทำหน้าฉงน

“เอ – แคะเอายังไงไวยี่”

“เอาเถอะเป็นเรื่องของกันเอง แต่ว่าแคะอย่าบอกใครเป็นอันขาดว่า กันจะไปเอาเครื่องมือจับผี”

พลพยักหน้ารับรอง

“ไปเถอะหมอกันอยากจะได้ความสามารถของแคะเหมือนกัน กันเองก็เพิ่งจะเชื่อถือในเรื่องผีสาววันนี้แหละ ไม่อยากจะเชื่อมั่นก็เหตุผลที่ควรเชื่อ”

ดร.ดิเรกไม่พูดอะไรอีก เอื้อมมือเปิดประตูตอนหน้ารถ “คาซิลแล็ค” เก่งแล้วก้าว
ขึ้นไปนั่งประจำที่คนขับ ชะโงกหน้าออกมาร้องตะโกนเรียกเจ้าแห้ว

“เฮ้ – ออกไปเปิดประตูหน้าบ้านทีไวย์”

นิกรร้องตะโกนถาม

“ไปไหนหมอ”

นายแพทย์หนุ่มจำเป็นต้องโกหกนิกร

“ไปราชวงศ์ไวย์ ไปซื้อของว่างมาให้พวกเรากินกันยังงัยละ”

นิกรยิ้มหวานจ้อย

“ของอ้าว เอาหอยนางรมทอดนะ ก๋วยเตี๋ยวเนื้อสับด้วย เอาอย่างละสองห่อไวย์
ไอศกรีมใส่กระป๋องมาด้วยก็ดี”

ดร.ดิเรกเอื้อมมือเปิดสวิทช์ไฟ สตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์เปิดไฟหน้าท้ายรถ นำรถเก่ง
คันงามแล่นออกไปจากบ้านผีสิง

ที่บ้าน “พัชรภรณ์”

มันเป็นเวลาประมาณ 21.00 น. เมีย ๆ ของ 4 สหายกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ และ
คุณหญิงวาดกำลังนั่งสนทนากันถึงเรื่องผีบางกะปิที่คณะพรรค 4 สหายกำลังไปพิสูจน์ความจริงใน
เรื่องนี้

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อเสียงแตรไฟฟ้าของรถ “คาซิลแล็ค” เก่งดังกังวานขึ้น

“มาแล้ว กลับมาแล้ว” คุณหญิงวาดพูดขึ้นด้วยความดีใจ

รถเก่งคันงามแล่นมาหยุดเทียบบันไดตึกพอดิ ดร.ดิเรกเปิดประตูก้าวลงจากรถวิ่ง
เหยาะ ๆ ขึ้นบันไดตรงเข้ามาในห้องโถง

“หมอ” เสียงแจ้ว ๆ ดังขึ้นพร้อม ๆ กัน

ดิเรกยิ้มเป็น ปราบเข้ามานั่งรวมกลุ่ม ประไพถามขึ้นทันที

“ว่าไงคะหมอ ทำไมถึงกลับมาคนเดียว”

ดิเรกว่า “ได้เรื่องแล้วครับ พวกผมเผชิญกับผีที่บ้านนั้นอย่างน่าตื่นเต้นทีเดียว”

คุณหญิงวาดเขิบเข้ามานั่งเบียดเสียดเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ

“ตายตาย มันดิรธมาด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ปู่ไธ” ท่านเจ้าคุณเอ็ดคะโร “ชี้ขลาดเหลือเกินยานี้”

คุณหญิงวาดยกขาทั้งสองขึ้นมาวางบนโซฟา

“ก็ดิฉันกลัวนี่นะ”

“เล่าให้พวกเราฟังบ้างซิคะ เมื่อตอนสองทุ่มนี่จะตามไปที่นั่นแล้ว แต่คุณอา
หญิงท่านห้ามไว้”

ดร.ดิเรกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟังโดยตลอด ทุกคนนั่งฟังด้วยความสนใจยิ่ง ประโปกอดคนवलลอแน่นอน หน้าซีดเผือด นัยน์ตาลอกแล่งแสดงความหวาดกลัวจนออกนอกหน้า

“ตายตาย” นवलลออุทาน “อะไรยังไงก็ไมรู้ มิน่าละ ถึงไม่มีใครกล้าอยู่ที่นั่น อี๊ย ขนลุกชูไปหมดเลย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ กล่าวถาม

“แล้วแกกลับมาทำไม”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอ่อนโยน

“ผมกลับมาทำธุระอะไรนิดหน่อยครับ รับรองว่าคืนนี้ผมจะจับผีคณะนี้ให้ได้”

คุณหญิงวาดหน้าเหวอ

“ระวังนะดิเรก ถ้าพลาดพลังถึงตายทีเดียว หรือเกมิเวทย์มนต์คาถา”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“เปล่าครับ ผมจะจับด้วยเครื่องมือวิทยาศาสตร์” พูดยบเขาก็กู้กขึ้นยืน

“ผมไปละครับ”

ท่ามกลางเสียงจ้อกแจ้กจอบแจ นายแพทย์หนุ่มรีบเดินออกไปทางหลังตึกตรงไปห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา พอเข้ามาในห้องเขาก็เปิดไฟฟ้าทุก ๆ ดวงสว่างจ้า ดิเรกตรงมานั่งที่โต๊ะกล้องจุลทรรศน์ ล้วงกระเป๋าหยิบกล่องไม้ขีดไฟ และก้นบุหรี่ กับของกระจุกกระจิกอีกสองสามอย่างออกมา

ดร.ดิเรกหยิบก้อนกลม ๆ ที่เขาหลอกนายพัชราภรณ์ว่าขี้ตู่กแวงลงใต้กล้องจุลทรรศน์ แล้วก็ลงพิจารณาด้วยกล้อง ใช้ก้านไม้ขีดเขี่ยมันออก เขาบอกตัวเองว่าวัตถุชิ้นนี้เป็นยางเหนียว ๆ ชนิดหนึ่งคล้ายกับขางน้ำ นายแพทย์หนุ่มยิ้มออกมาได้ ตรวจดูก้นบุหรี่ต่อไป

มันเป็นบุหรี่ชนิดเกล็ดทอง ซึ่งยังใหม่เอี่ยมดิเรกสันนิษฐานว่าก้นบุหรี่ก้นนี้เพิ่งถูกทิ้งจากปากในสองสามชั่วโมงนี้เอง พรรคพวกของเขาทุกคน ล้วนแต่สูบบุหรี่นอก แม้กระทั่งเจ้าแห้วก็สูบการิกเป็นประจำ

นายแพทย์หนุ่มพิสูจน์หลักฐานอื่น ๆ ต่อไปอีกซึ่งเขาเก็บเอามามีฝอยเชือกมะนิลาเส้นหนึ่งยาวไม่ถึงคืบ และเล็กเท่าด้ายหลอด นอกจากนี้ก็มี ฝ้ายดำขนาดฝ้ายผ่นหนึ่งผืนยาวประมาณหนึ่งเมตร กว้าง 2 นิ้ว เมื่อเขายกขึ้นดม เขาก็รู้สึกว้า ฝ้านี้ทาฟอสฟอรัสไว้บาง ๆ ถ้าหากว่าเขาดับไฟฟ้าในห้องนี้ ก็จะแลเห็นฟอสฟอรัสเป็นสีเรืองรองอย่างถนัด แน่ละฝ้ายชิ้นนี้คืออุปกรณ์ของพวกผีที่บ้านนั่น ส่วนยางเหนียวคล้ายขี้ตู่กแวกก็เช่นเดียวกัน ใช้ทาโปะตามเส้นฝ้ายให้นางจมองเห็นเหมือนกับศพที่กำลังขึ้นอืดที่ด

ดร.ดิเรกผิวปากหัวือ

“ออไร้น์ ออไร้น์ ฝิรายนี้เสร็จกูแน่”

เขาลุกขึ้นเดินไป ล้างมือฟอกสบู่เรียบร้อยที่อ่างล้างหน้าแล้วเดินมาที่ตู้ไม้ใบหนึ่ง เปิดตู้ออกหยิบขวดกลม ๆ สีดำมะเมื่อมขนาดผลส้มออกมัน มันคือระเบิดน้ำตาที่นายแพทย์หนุ่ม ประดิษฐ์คิดขึ้น เขามองดูมันแล้วเก็บใส่กระเป๋ากางเกง

การพิสูจน์หลักฐานของดร.ดิเรกนับว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจเขาทุกประการ ดิเรก จัดแจงปิดไฟฟ้าทุกดวงในห้องทดลองวิทยาศาสตร์แล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องอย่าง รีบร้อน

พอเข้ามาในห้องโถง นายแพทย์หนุ่มก็ยิ้มให้ท่านผู้ใหญ่ และเมีย ๆ ของ

4 สหาย

“ผมจะไปจับผีเดี๋ยวนี้ ใครจะไปกับผมบ้างก็ไปสิครับ”

คุณหญิงวาดลืมตาโพลง

“โธ้ย – ไม่เอาแล้วพ่อคุณ อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดีหาเรื่องให้ผีห้กคอ”

ดิเรกหัวเราะ

“ผมรับรองครับ อ้ายพวกนี้เป็นผีก็ไม่ใช่ผีจริง”

“ผีเก้” ประภาอุทาน “คนปลอมเป็นผีหรือคะ”

“ออไรน์ ออไรน์”

4 นางปริศนาหรือกันชนวนไปดูผี แต่แล้วก็ไม่มีใครกล้าไป ดร.ดิเรกยก หูโทรศัพท์ขึ้นหมุนเลขหมายต่อไปที่บ้านพ.ต.ต.พินิจ พันธุรัตน์ รองผู้กำกับการแห่งกองปราบ พิเศษ ซึ่งเป็นเพื่อนเกลอ และรู้จักคุ้นเคยกับ 4 สหายเป็นอย่างดี

“ฮัลโหล ที่ไหน”

มีเสียงพูดมาตามสาย

“บ้านพันตำรวจตรีพินิจครับ”

“อ้อ – ดีแล้ว คุณพินิจอยู่หรือเปล่า”

“อยู่ขอรับ ท่านกำลังแต่งตัวจะไปตรวจงานที่กองปราบ ๆ เดียวนี้”

“งั้นรอละ ช่วยบอกท่านมาพูดกับฉันหน่อยซี ฉันด็อกเตอร์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์”

“ครับ กรุณารอสักครู่ครับ”

ดร.ดิเรกผิวปากเพลงฝรั่งเบา ๆ แต่แล้วก็หยุดผิวเพราะรำคาญตัวเอง ที่ผิวไปแล้ว ฟังไม่รู้เรื่อง นายแพทย์หนุ่มรอสักครู่ก็มีเสียงหัว ๆ พุดมา

“ฮัลโหล หมอเอะ นี้อ้วพูดไวย”

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

“เออ – กันเอง มีเรื่องสำคัญที่จะให้แกช่วย แกคงจะรู้เรื่องผีที่บ้านบางกะปิแล้ว ไม่ใช่หรือ”

“อ้อ – รู้แล้ว ขณะนี้ตำรวจกำลังสืบสวนโดยทางลับ”

ดิเรกว่า “ไม่ต้องสืบสวนอะไรอีก ขณะนี้พรรคพวกของกันอยู่ที่บ้านนั้น แกริบพาดำรวจสักห้าหกคนไปที่บ้านเถอะ พวกเราผจญกับผีมาตั้งแต่หัวค่ำแล้ว”

“ดีทีเดียว กันก็กำลังจะไปกองเดี๋ยวนี้ อย่างช้าอีกครั้งชั่วโมงกันจะไปถึงนั้น แกริบพุดมาจากไหนหมอ”

“บ้านพัชราภรณ์ เลิกกันนะพินิจ ขอให้แกริบพาดำรวจไปพบกับพวกเราที่นั่นโดยเร็วที่สุด”

นายแพทย์หนุ่มวางหูโทรศัพท์ลงบนเครื่องของมันแล้วเดินมาหาเมีย ๆ ของ 4 สหาย และท่านผู้ใหญ่ทั้งสอง

“ผมจะไปจับผีละครับ ใครจะไปกับผมบ้าง”

คุณหญิงวาดสันศิริยะแล้วโบกมือ

“ไปเถอะพ้อมหาจำเริญ อาไม่รับประทานหรอก”

ดิเรกรีบเดินออกไปจากห้องโถงทันที หลังจากนั้น 10 นาที ดร.ณรงค์ฤทธิ์ก็มาปรากฏตัวขึ้นที่บ้านหลังนั้น เขาจับ “คาติลแล็ค” เก้งเลี้ยวเข้ามาในบ้านอย่างรวดเร็ว ตรงมาหยุดที่หน้าตึกนิกกรอกมารับหน้าเขา

ดร.ดิเรกเปิดประตูก้าวลงจากรถ และยิ้มให้นิกกร

“เฮ้ – ไหนล่ะหอยทอด”

ดิเรกหัวเราะ

“เปล่า กันหลอกแคะนะ กันไปบ้านมาต่างหากไม่ได้ไปราชวงศ์หรอก”

นิกกรชักฉิว

“แล้วกันโว้ย อ้ายเรากำลังหิวจนแทบไส้ตันโกหกให้เราคอยเกื้อได้ โช้ – ชั่ว ๆ ดี ๆ ซื่อชะหมีมาฝากสักห่อก็ยังดี”

นายแพทย์หนุ่มเดินเลยเข้าไปในห้องโถง เข้าคุณปัจจนึก, พล, นิกกร และอาเสี่ยกิม หงวนต่างมองดูเขาเป็นตาเดียว

“ไปไหนมาวะ” เสี่ยหงวนถาม

“ไปเอาเครื่องมือจับผีที่บ้าน” พุดจบก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้ย – ลงจากตึก หาไม้ไผ่หรือไม้รวกขนาดใหญ่ยาวไม่ต่ำกว่า 2 วาให้ข้าสักอันเถอะวะ”

เจ้าแห้วกล่าวถามเบา ๆ

“รับประทานเอามาทำไมครับ”

ดร.ดิเรกจู้ปาก

“เถอะนำ ฉันทบอให้แกไปหามา แกรทำตามคำสั่งฉันทก็แล้วกัน”

เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ ออกไปจากห้องโถง ดร.ดิเรกทรุดตัวนั่งบนเสื่อจันทบุรี แล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขาอย่างเป็นทางการ

“กันยินดีที่จะบอกให้พวกเราทราบว่า พวกผีในบ้านนี้ละ ล้วนแต่ผีเก๊ทั้งนั้น กันพร้อมแล้วที่จะจับมันด้วยลูกระเบิดน้ำตา ที่กันไปเอามาจากบ้าน”

ทุกคนทำหน้าที่ไปตามกัน

“ก็ผีมันไปหมดแล้วนี่หว่า” นิกรพุดยืม ๆ “ตั้งแต่ไฟฟ้าเปิด ไม่เห็นมีอะไร กระโถกกระตาคอีกเลย”

นายแพทย์หนุ่มยืมเป็นนัยชอบกล

“อยู่ ผียังอยู่แน่ ๆ ประเดี๋ยวกันจะจับให้ดู มันยังชุมนุมกันอยู่ในบ้านนี้แหละ ความจริงมันไม่คู่ร้ายอะไรหรอก”

เจ้าคุณป๋องนี่ก ๆ มองคุณนายแพทย์หนุ่มแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ดิเรก”

“เฮส”

“สติสัมปชัญญะของแกยังดีอยู่หรือวะ พ่อไม่เข้าใจเลยที่แกจะจับผี”

ดร.ดิเรกชักฉิว

“เฉยเถอะ คุณพ่อเฉยดีกว่า มีตาคูมีหูฟังก็แล้วกัน”

“อูะ แกจะไม่ให้ฉันได้พูดวิพากษ์วิจารณ์อะไรบ้างเชียวหรือวะ ผีมันมีตัวมีตนอย่างเราเมื่อไรแกจะได้จับมันได้ พ่อสงสัยว่าแกจะคิดฟุ้งซ่านมากเกินไปเสียแล้ว”

นิกรพุดขัดขืน

“เฉยนำคุณพ่อ เฉย ๆ เป็นดีที่สุด คนอย่างดิเรกคุณพ่อก็ทราบแล้วว่ามันไม่เคยทำอะไรไม่สำเร็จ เมื่อมันจะจับผีก็หมายความว่ามันต้องจับให้ได้ และถ้าจับได้ก็หมายความว่า เราเป็นผู้พิชิตผี”

เจ้าคุณป๋องนี่ก ๆ พยักหน้าหงิก ๆ

“เออ เฉยก็เฉย”

เจ้าแห้วเดินลากไม้กระบอกลำหนึ่ง ยาวประมาณ 5 เมตร ตรงเข้ามาในห้องโถง นายแพทย์หนุ่มกล่าวกับคณะพรรคของเขาทันที

“ได้การแล้วพวกเรา ขึ้นไปข้างบนเถอะ กันจะแสดงการจับผีด้วยไม้กระบอก และระเบิดน้ำตาให้ดูอ้ายผีเหล่านั้นจะยอมจำนนกันอย่างราบคาบ กันโทรศัพท์บอกไปที่พันตำรวจตรีพินิจแล้ว เจ้าพินิจรับปากว่าจะนำตำรวจมาที่นี่โดยเร็วที่สุด

ทุกคนมองดูดร.ดิเรกด้วยความแปลกใจไปตามกัน ต่างลุกขึ้นจากเสื่อจันทบุรีตาม นายแพทย์หนุ่มขึ้นบันไดไปชั้นบน เจ้าแห้วลากกระบอกไม้ไผ่ลำนั้นติดตามขึ้นไปด้วย และกว่าจะนำไม้กระบอกขึ้นมาได้ลำบากยากเย็นไม่ใช่น้อย

นายแพทย์หนุ่มพาคณะพรรคของเขาเข้าไปในห้องทางขวามือซึ่งเป็นห้องใหญ่ที่สุด แสงไฟฟ้าในห้องส่องสว่าง เขาเริ่มต้นแถลงความจริงเรื่องผีรายนี้ให้พรรคพวกของเขาทราบทันที

“ผีไม่ใช่สสาร ไม่มีตัวตน ถ้ามีผีจริงผีก็จะมีแต่ดวงวิญญาณลอยล่องอยู่ซึ่งเราไม่อาจจะมองเห็นได้ และมันจะหลอกหลอนเราก็คงได้ก็พวกฟงแลบลิ้นปลิ้นตายเป็นไปไม่ได้ เพราะมันไม่มีร่างกายเหมือนเรา”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“แล้วอ้ายผีหัวขาดที่มันเล่นงานกันเล่า”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก

“โน มันไม่ใช่ผี มันคือคนธรรมดาอย่างเรานี้แหละ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทำหน้าตื่น ๆ

“คนที่ไหนเล่า บนตึกนี้มันมีที่หลบซ่อนเมื่อไร มองดูซิเตียน โลงออกอย่างนี้”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ ซ้ำเลื่องหางตามองดูท่านเจ้าคุณแล้วกล่าวขึ้น

“จริงแยะ เตียน โลงเลย”

ท่านเจ้าคุณ หันมายกเท้าขวาเหยียดลูกแปดลูกกันอาเสียดังพลัก

“นี่แน่ะเตียน โลง”

ดร.ดิเรกกล่าวต่อไป

“ที่กันกลับไปบ้านก็เพื่อเอาหลักฐานต่าง ๆ ที่กันเก็บได้ในห้องนี้ไปพิสูจน์ กันจะไปจับผีให้ดูเดี๋ยวนี้” พูดยกดร.ดิเรกก็แหงนหน้าขึ้นมองดูเพดานห้องซึ่งมีช่องสี่เหลี่ยมกว้าง 3 ฟุต และยาว 5 ฟุต เจาะไว้มีแต่แผ่นไม้ปิดแลเห็นรอยเจาะ “ผีขณะนี้ซ่อนอยู่บนเพดานนี้เอง ไม่มีอะไรที่น่ากลัวเลย เสียงกล่อมลูก, เสียงเค็กร้องไห้, เสียงปลุกปล้ำอะอะตึงตัง และเสียงพุดูทำลายขวัญเรา ล้วนแต่เสียงที่สร้างขึ้นด้วยการบันทึกลงในจานเสียงแล้วใช้เครื่องขยายเสียงเปิด บางทีก็เป็นเสียงพุดตามธรรมดา แล้วแต่โอกาสของผีเช่นตอนไฟฟ้าเสีย เครื่องขยายเสียงใช้การไม่ได้ก็ต้องใช้คนพุดดัดเสียงห้าว ๆ ให้น่ากลัว ช่องเพดานนี้มีบันไดเชือกหย่อนลงมา สำหรับพวกผีขึ้นลงกันเก็บฝอยเชือกมะนิลาได้เส้นหนึ่ง บัดนี้กันมันใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า พวกผีระยำขณะนี้ต้องหลบซ่อนตัวอยู่บนเพดานตึกแน่นอน และอย่างน้อยจะต้องมีจำนวนห้าหกคน”

คณะพรรค 4 สหายต่างมองดูดร.ดิเรก และหันมามองดูหน้ากัน

“อ้อ หมอมันแน่ไว้” เลื่องหงวนพุดด้วยความเลื่อมใส “คนอย่างดิเรกนี่มันนักปราชญ์แท้ ๆ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

“ท่านมหาราชจันทรกุมารก็เคยรับสั่งอย่างนี้”

นิกร โบกมือ

“พอ – พอแล้ว อย่าเพิ่งคุยเรื่องท่านมหาราชเลย จัดแจงจับผีเถอะ บางทีพวกผีมันอาจจะต่อสู้กับพวกเราก็ได้”

“ออไรน์ เตรียมปืนพวกเรา ถ้ายังไงก็ได้ยิงกันให้ยับไปเลย” ดร.ดิเรกก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้ – ยุกไม้กระบอกขึ้นกระทุ้งช่องเพดานนี้ให้หลุดออกไปเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วหายกลัวผีแล้ว เขาปฏิบัติตามคำสั่งนายแพทย์หนุ่มทันที ยุกไม้กระบอกขึ้นกระทุ้งช่องเพดานเต็มแรง ไม้ที่ประกบปิดช่องไว้หลุดผลั้วเข้าไปข้างใน ทันใดนั้นเองก็มีเสียงคนวิ่งพล่านอยู่บนเพดาน

ดร.ดิเรกล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบลูกระเบิดน้ำตาออกมา กระชากสลักนิริภัยออกถือไว้สักครู่หนึ่งก็โยนขึ้นไปบนช่องเพดานนั้น เสียงลูกระเบิดดังพึบ

กลุ่มควันกระจายไปทั่วบริเวณเพดาน ต่อจากนั้นนายแพทย์หนุ่มก็ร้องตะโกนลั่น

“เฮ้ – ลงมา ลงมาให้หมด”

บันไดเชือกถูกหย่อนลงมา แล้วเจ้าหนุ่มร่างสูงใหญ่คนหนึ่งหลับหูหลับตาปีนบันไดเชือกลงมา น้ำตาของมันไหลพรากเพราะอำนาจควันระเบิด นิกธำปากหวอลิ้มตาโพลง

“อ้อ มันยังงี้เอง ได้ตัวผีแล้ว พ่อซ้อมให้ตายห้าเลย สำคัญนัก”

พอเจ้าหมอนั้นลงมาถึงพื้นห้อง นิกธำก็ยกเท้าถีบโครมเข้าให้เซกลงไปหลายก้าวล้มลงก้นกระแทกพื้น ยกมือไหว้ปะหลก ๆ นัยน์ตาทั้งสองข้างลืมไม่ขึ้น น้ำตาไหลพราก

“กรุณาอย่าซ้อมผมเลยครับ”

เจ้าแห้ววิ่งเข้ามาหาผีตะคางเจ้าผีดังพลั๊ก

“นี่แน่ะ นี่แน่ะ อ้ายฉิบหาย เป็นคนดี ๆ ไม่ชอบ ชอบเป็นผี”

“เฮ้ย” พลเถ็ดตะโร “อย่าไปทำมันไว้อย่างไรร้ายเหลือเกิน”

เสียงหวนยกปืนพกยิงขึ้นไปบนเพดานหนึ่งนัด

“ลงมาไว้อย่างไร ใครอยู่ข้างบนลงมาให้หมด”

ผีตัวที่สองปรากฏตัวขึ้น ใต้ลงมาตามบันไดเชือก ผีตัวนี้แต่งชุดดำล้วน กางเกงยัดยาวแก่เก่า เสื้อยัดแขนยาวทั้งเสื้อ และกางเกงทาสีฟอสไฟไว้ ถ้ายืนอยู่ในที่มืดก็จะแลเห็นรูปโครงกระดูก

พอลงมาถึงพื้นห้อง เสียงหวนก็ยกด้ามปืนพกเคาะบาลผีเต็มแรง เจ้าผีหนุ่มยืนโงงเงงล้มฮวบลงทันที เจ้าแห้วลากไปรวมไว้กับเพื่อนของมันซึ่งถูกเจ้าแห้วเตะสลบเหมือดนอนเหยียดยาวอยู่บนพื้น

ผีตัวที่สามโผล่หน้าออกมาร้องวิงวอนเสียงลั่น

“อย่างยิงผมเลยครับ”

อาเสียดवादเว็ด

“ก็ลงมาซิ ชักช้าเดี๋ยวพ่อใส่ด้วยปืนกลมือหงิกแตกไปเลย” แล้วอาสาเสี้ยก็ยกคิ้วกับพรรคพวกของเขา “ต้องข่มมันหน่อยมันจะได้นึกว่าเราเป็นโปลิศ นั่น ลงมาแล้ว ตัวนี้หน้าตาหล่อเสี้ยด้วย”

พอเท้าทั้งสองของผีถึงพื้นห้อง กิมหงวนก็ยกค้ำปืนพกประเคนลงกลางกบาล หัวหน้าผีดังโป๊ก ชายหนุ่มหน้าคล้ายกับลูกจิ้นล้มลงทันที เจ้าแห้วลากไปรวมไว้ในอนสุ่มกัน เหมือนลูกหมาหน้าหนาว

กิมหงวนแอ้กท่าคล้ายกับเป็นอศวินใหญ่

“เฮ้ – ลงมาไว๊ ไม่ลงยั้งนะ”

“โอ๊ย ลงเดี๋ยวนี้แหละครับ แต่นัยน์ตามผมปวดเสียบปวดร้อนมองไม่เห็นบันได ขอความกรุณาสักประเดี๋ยวเถอะครับ”

อาสาเสี้ยอมยิ้ม

“ไม่เห็นบันไดก็โคกลงมาซิ”

“โคดไม่ได้ครับเดี๋ยวคอหักตาย” ครั้นแล้วเจ้าผีตัวสุดท้ายก็ค่อย ๆ ปีนลงมาตามบันไดเชือกด้วยความลำบากยากเย็น

พอเท้าถึงพื้นกิมหงวนก็คว้าตัวไว้

“พวกแกยังอยู่ข้างบนอีกกี่คน”

“หมดแล้วครับ มีด้วยกัน 4 คนเท่านั้นแหละครับ”

อาสาเสี้ยยกค้ำปืนพกประเคนกบาลผีดังโป๊ก เจ้าผียื่นหลังตามยิ้มแล้วล้มลงนอนเหยียดยาวบนพื้นห้อง เจ้าแห้วลากตัวไปเก็บรวมไว้กับพวกผี ในเวลาเดียวกันนั่นเองเสียงรถยนต์คันหนึ่งก็แล่นเข้ามาในเขตหน้าบ้านผีสิงนี้ ดร.ดิเรกวิงปราดมาที่หน้าต่างมองลงไปข้างล่างแลเห็นรถจี๊ปของตำรวจแล่นมาหยุดหน้าตึก แสงไฟฟ้าหน้าตึกทำให้เขาเห็นพ.ต.ต.พินิจเพื่อนเกลอของเขา นั่งอยู่ตอนหน้ารถคู่กับคนขับ ส่วนตอนหลังรถมีตำรวจในเครื่องแบบ

3 คน

“เฮ้ – พินิจ พาตำรวจขึ้นมาไว๊ กันจับผีได้หมดแล้ว”

อศวินแห่งกองปราบพิเศษเงยหน้าขึ้นมองดูนายแพทย์หนุ่มแล้วโบกมือให้ เขาพาตำรวจในบังคับบัญชาของเขาลงจากรถเดินขึ้นมาบนตึกทันที อีกสักครู่หนึ่งตำรวจก็เข้ามาในห้องชั้นบน

พล, นิกร, กิมหงวน ต่างทักทายกับพ.ต.ต.พินิจอย่างสนิทสนม อศวินรูปหล่อวันทยหัตถ์เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“สวัสดิ์ครับ คุณอา”

“เออ สวัสดิ์หลานชาย”

“นี่ยังไล่ละคุณพินิจ มี 4 ตัวนี้แหละ ที่พวกผมผจญกับมันมาตั้งแต่หัวค่ำ”

อัศวินหนุ่มรูปหล่อยิ้มเล็กน้อย เดินเข้ามาพิจารณาตู้ทั้ง 4 สหาย แล้วเขาก็หันมาซักถามรายละเอียดจากคณะพรรค 4 สหาย นิกเป็นผู้บรรยายให้ฟัง สักครู่พ.ต.ต.พินิจก็สั่งให้ตำรวจ 2 คนปีนขึ้นไปบนเพดานเพื่อค้นหาตัวผี แล้วนายตำรวจก็สนทนากับคณะพรรค 4 สหายอย่างสนิทสนม พ.ต.ต.พินิจว่า ทางตำรวจกำลังสืบสวนหาความจริงในเรื่องปีศาจที่บ้านหลังนี้อยู่เหมือนกัน

อีกสักครู่หนึ่ง ตำรวจทั้ง 2 คนก็ลำเลียงข้าวของต่าง ๆ ลงมาโดยวิธีผูกเชือกหย่อนลงมาจากเพดาน เครื่องอุปกรณ์ในการปลอมแปลงเป็นผีมีมากมายหลายสิบชิ้น รวมทั้งเครื่องขยายเสียงอย่างดีพร้อมทั้งงานเสียงปีค้อพ ไมโครโฟนพูด และทั้งลำโพงขนาด 8 นิ้ว

สิ่งสุดท้ายที่หย่อนลงมาคือถังไม้จำนวนรวม 6 ถัง

“หมดแล้วครับ ผู้กอง” พลตำรวจคนหนึ่งร้องตะโกนบอกอัศวินหนุ่ม “ไม่มีอะไรอีกแล้วครับ นอกจากเสื้อและหมอนมุ้ง”

“เออ ลงมาได้” พ.ต.ต.พินิจบอกลูกน้องของเขา

พลตำรวจทั้งสองคน พาทั้งปีนลงมาตามบันไดเชือก การลำเลียงข้าวของต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ลงมาจากเพดานใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมง พ.ต.ต.พินิจสั่งให้ตำรวจคนหนึ่งงัดถังไม้จำนวน ออก ทุกคนต่างแลเห็นธนบัตรใหม่เอี่ยมราคา 100 บาทวางกองซ้อนกันเต็มหีบทั้ง 6 ถัง กิมหงวนหยิบขึ้นมาดูสักหนึ่ง พิจารณาดูสักครู่ก็ส่งให้พ.ต.ต.พินิจ

“ปลอมครับคุณ”

“ถ้ายังงั้นอายพวกนี้ ก็คือนักค้าธนบัตรปลอมนั่นเอง วิเศษแท้.....ถ้าจับมันไม่ได้ ธนบัตรปลอมเหล่านี้ออกสู่ตลาด ประชาชนพลเมืองจะได้รับความเดือดร้อนมากทีเดียว คนจน ๆ โคนเข้าไปเดี๋ยวก็แย่ ผมคิดว่าอายพวกนี้ต้องการอาศัยบ้านหลังนี้เป็นที่เก็บธนบัตรปลอมเท่านั้น ส่วนที่พิมพ์ของมันคงพิมพ์มาจากที่อื่น”

พลว่า “คุณได้ตัวอายพวกนี้แล้ว ผมคิดว่าคงไม่ยากอะไรในการสืบหาที่พิมพ์ธนบัตรเหล่านี้”

พวกผีทั้ง 4 คนฟื้นแล้ว พ.ต.ต.พินิจสั่งให้ตำรวจใส่กุญแจมือไว้ และให้พาตัวลงไปปล่อยเขาอยู่ข้างล่างก่อน

อัศวินหนุ่มกล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย

“พวกคุณ และคุณอาที่บ้านแก้ว ต้องร่วมมือกับผมด้วยนะครับในเรื่องนี้”

พลยิ้มให้นายตำรวจ

“ได้ครับ คุณจะให้เราไปกองปราบ ฯ ด้วยยังงั้นหรือ”

“ครับ – ถูกแล้ว”

พ.ต.ต.พินิจสนทนากับคณะพรรค 4 สหายอีกสักครู่ก็สั่งให้พลตำรวจ 2 คนลำเลียง
ของกลางต่าง ๆ ลงไปข้างล่าง 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแก้วได้ช่วยขนของเหล่านี้ด้วย
ทำหน้าที่เป็นพลเมืองตัวอย่างแข็งแรง

ในชั่วโมงนั่นเอง ข่าวกีฬาแพร่สะพัดไปทั่ว ตำรวจจับผิดในบ้านร้างหลังนี้ได้แล้ว
พร้อมด้วยธนบัตรปลอมหลายล้ง ความชั่วร้ายของปีศาจบ้านนี้ได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้.

จบบริบูรณ์